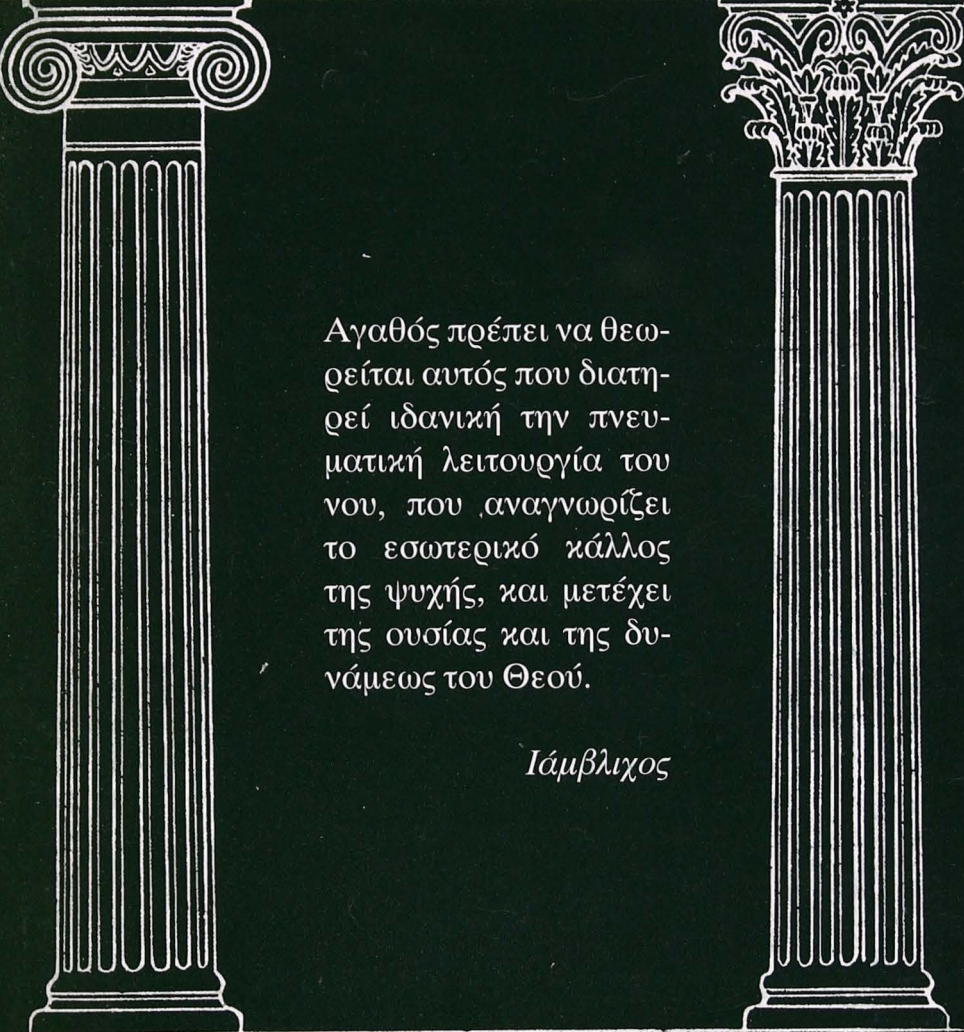

ΙΛΙΞΟΣ

Αγαθός πρέπει να θεωρείται αυτός που διατηρεί ιδανική την πνευματική λειτουργία του νου, που αναγνωρίζει το εσωτερικό κάλλος της ψυχής, και μετέχει της ουσίας και της δυνάμεως του Θεού.

Ιάμβλιχος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελ.

Α. Ανδριανόπουλος: Η Ευτυχία	1
Γ. Σιβρής: Οι Τρεις Σκοποί της Θεοσοφικής Εταιρείας	3
Α. Μπέξαντ: Η Αδελφότητα	6
Κρισναμούρτι: Ο Στοχασμός	8
Π. Λεκατσάς: Το Θείο Βρέφος και το Σπήλαιο	11
Πορφυρίου: Το Σπήλαιον ως σύμβολον του Σύμπαντος	14
Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ Θ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ	16
Κ. Αντωνίου: Παραολυμπιακοί Αγώνες-Κατάθεση Ψυχής.....	20
Ε. Bombek: Αν ήταν να ξαναζήσω.....	23
Μ. Ζωγράφου: Το Άγιον Όρος στην Αρχαιότητα.....	24
Ι. Χααραμπόπουλος: Το Χειμερινό Ηλιοστάσιο.....	29
Το Αστέρι του Δία	32
Κ. Γρηγοριόδης: Ο Δαίμων	33
Ια. Κασταμονίτη: Πόπολ Βου, Το ιερό κείμενο των Κίτσε Μάγια.....	35
Διδασκαλίες των Σιχ: Νάαμ ή Αόγος.....	36
ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ Οι Διδάσκαλοι της Θεοσοφικής Εταιρείας	37
Ε. Μπλαβάτσκι: Είναι οι μαθητές των Διδασκάλων «διάμεσα»;	48
Ερ. Λέτσερις: Στροφή προς τα μέσα.....	53
Π. Βλαχόπουλος: Άνοδος ψυχοπνευματική στο χρόνο	57
P.Coelho: Ο Ουεσίμπα και ο αντίπαλος.....	59
Πρόγραμμα ομιλιών	61
Μεταξύ μας	63

Με χαρά πληροφορούμε τους αναγνώστες μας ότι μπορούν να επισκεφθούν την ιστοσελίδα της Θεοσοφικής Εταιρείας στην διεύθυνση:

www.theosophicalsociety.gr

Η ιστοσελίδα είναι γραμμένη σε δύο γλώσσες – Ελληνικά και Αγγλικά.

Αν και βρίσκεται ακόμη υπό κατασκευή, αρκετά τμήματά της είναι ήδη On Line. Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε στη διεύθυνση

webmaster@theosophicalsociety.gr

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Αττικής, Κωδικός: 4311

Τηλ. 210 36.20.702 - 210 36.10.961 Fax: 210 36.10.961

www.theosophicalsociety.gr

email (περιοδικού): ilisos@theosophicalsociety.gr

email (Εταιρείας): info@theosophicalsociety.gr

Διανέμεται δωρεάν εις τα μέλη

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτησία - Έκδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Διευθυντής: Γεώργιος Σιβρής

Επιμέλεια ύλης: Κρ. Ιωαννίδου, Ιφ. Κασταμονίτη

Έτος 48ον, Οκτώβριος – Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2004, Τεύχος 258

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Α. Ανδριανόπουλος

Το ν' αγκαλιάζεις το σύμπαν με τη σκέψη και το συναίσθημα, και να αισθάνεσαι το θερμό αγκάλιασμά του, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να αισθάνεσαι την ομορφιά της φύσεως, την αγνότητά της, το φως της, να τα καταλαβαίνεις βαθιά, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να χαίρεσαι την ομορφιά του Ήλιου, να απορροφάς με όλους σου τους πόρους το φως των ακτινών του και να φωτίζεις με αυτές την ψυχή σου, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να βλέπεις την αρμονία που συνέχει το παν, ν' ακούς τη μουσική των άστρων και να αισθάνεσαι τον εαυτό σου αρμονικά προς αυτά, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να μπορείς ν' απολαμβάνεις σαν μια υπέροχη συμφωνία τον ψιθυρισμό του δάσους, τον παφλασμό του κύματος, το σφύριγμα του ανέμου και αυτή τη στιγμή να μη ζητάς τίποτε άλλο, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να αισθάνεσαι τη ζωή σου γεμάτη, σαν να τα έχεις όλα και να μη σου λείπει τίποτε, να μη ζητάς τίποτε, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να αισθάνεσαι την ύπαρξή σου μέσα στην αιωνιότητα, να αισθάνεσαι την ηδονή που αισθάνεσαι μόνο με την αίσθηση ότι ζεις, όταν έχεις τη βαθιά αίσθηση της ζωής, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να χαίρεσαι πάντοτε τη χαρά της παρούσας στιγμής, χωρίς σκέψεις, χωρίς μέριμνες, αυτό είναι η ευτυχία.

Το να αισθάνεσαι ότι είσαι μια ύπαρξη θεϊκής καταγωγής με προοπτική απέραντης πνευματικής σταδιοδρομίας, αυτό είναι η ευτυχία.

Το ν' απολαμβάνεις τη ζωή με όλες τις αισθήσεις σου, την ομορφιά της, τη θειότητά της, αυτό είναι η ευτυχία.

Αρμονία προς τη φύση, αρμονία προς το περιβάλλον, αρμονία εσωτερική μεταξύ σκέψεως και συναισθήματος,...

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

(Επιλογή Α. Κωστοβασιλή)

*Το περιοδικό Ιλίσος εύχεται
στους αναγνώστες του
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.*

*Είθε η Θεία Γέννηση να λάβει χώρα εντός
του σπηλαίου της καρδιάς μας,
κατακλύζοντας τη ζωή μας με Θείο Φως!*

ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Γ. Σιβρής

Η Θεοσοφική Εταιρεία, ως οργάνωση πνευματική που αποβλέπει στην αναζήτηση της Αληθείας, στηρίχθηκε πάνω σε τρεις θεμελιώδεις σκοπούς που έθεσαν οι ιδρυτές της, Ε. Π. Μπλαβάτσκυ και Ε. Σ. Όλκοττ. Οι σκοποί αυτοί εκφράζουν, κατά συνοπτικό τρόπο, την πορεία που οφείλουμε ν' ακολουθήσουμε σε γενικές γραμμές. Εάν ερευνήσουμε το περιεχόμενό τους και μπορέσουμε να συλλάβουμε το νόημα που υποκρύπτουν, πιστεύω ότι θα αποκτήσουμε τη δέουσα ωριμότητα για να εισέλθουμε στην ατραπό εκείνη που βάδισαν και τα ανώτερα Όντα, οι πρεσβύτεροι αδελφοί μας. Οι σκοποί αυτοί πάνω στους οποίους θα πρέπει να προσανατολίσουμε τον εαυτό μας στη θεωρία και στην πράξη, αποτελούν, κατά τη γνώμη μου, τις κύριες και βασικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη και την πρόοδο της ψυχής. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ο καμβάς πάνω στον οποίο θα υφάνουμε με υπομονή το πνευματικό μας έργο.

Όπως είναι σε όλους γνωστό, η θεοσοφία, όπως την έχει χαρακτηρίσει η Ε. Π. Μπλαβάτσκυ, δεν είναι μια φιλοσοφία ανθρώπινης εμπνεύσεως, ή μία θρησκεία με τύπους και τελετουργίες, ούτε και κάποια αίρεση. Είναι η θεία γνώση, η θεία επιστήμη που κατέχουν τα μεγάλα όντα, οι Διδάσκαλοι της Σοφίας. Γι' αυτό, άλλωστε, δέχεται στους κόλπους της κάθε άνθρωπο με οποιαδήποτε φιλοσοφική

τοποθέτηση ή θρησκευτική πεποίθηση, αρκεί να υιοθετεί τους τρεις σκοπούς της και κυρίως τον πρώτο. Η αποδοχή του σκοπού αυτού, όχι με εξωτερική επιταγή αλλά από κάποια εσωτερική παρόρμηση, αποδεικνύει, εκτός των άλλων, την προδιάθεση της ψυχής για περισσότερη γνώση και εσωτερική εμβάθυνση. Ο σκοπός αυτός που δόθηκε όχι από την Ε. Π. Μ. αλλά από τους Διδασκάλους της Σοφίας, που είναι και οι πραγματικοί ιδρυτές της Εταιρείας, αποτελεί την αόρατη πύλη απ' την οποία εισερχόμαστε στο βασιλείο του φωτός. Χωρίς την εκπλήρωση αυτού του σκοπού, κάθε προσπάθεια προς κατάκτηση των πνευματικών αληθειών είναι καταδικασμένη σε οικτρή αποτυχία. Γι' αυτό, ας σταθούμε για λίγο σ' αυτόν, κι ας τον προσέξουμε ιδιαίτερω: «Σχηματισμός Πυρήνα Παγκοσμίου Αδελφότητας της ανθρωπότητας, χωρίς διάκριση φύλου, φυλής, τάξεως, πίστεως ή χρώματος».

Είναι βέβαιο ότι κάθε λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος είναι πρόθυμος ν' αποδεχθεί, θεωρητικά, το ενωτικό μήνιμα αυτού του σκοπού. Το κρίσιμο, όμως, ερώτημα είναι, μέχρι ποίου σημείου είναι διατεθειμένος να τον εφαρμόσει; Εάν είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, θα μπορούμε να βλέπουμε αμερόληπτα ποια θέση παίρνουμε έναντι αυτού του σκοπού όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τα γεγονότα της ζωής που μας επιβάλλουν να καθορίσουμε τη στάση μας όχι μόνο εξωτερικά αλλά κυρίως εσωτερικά.

Η βασικότερη, επομένως, αρχή της θεοσοφικής διδασκαλίας δεν είναι το γνωστικό περιεχόμενό της, αλλά η αδελφότητα μεταξύ των ανθρώπων. Και τούτο διότι η ιδέα αυτή, την οποία με τόση θερμή κήρυξε ο θεάνθρωπος Ιησούς, έχει ανυπολόγιστη σημασία και χρησιμότητα από κοινωνικής, ηθικής και πνευματικής απόψεως. Η ανάγκη για ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων δεν ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά από την Θεοσοφική Εταιρεία, αλλά αποτελεί νόμο πνευματικό και είναι θεμελιώδης διδασκαλία όλων ανεξαιρέτως των παραδόσεων.

Η αγάπη ως διδασκαλία και θείο φως, που δόθηκε στους ανθρώπους προς σωτηρία και απολύτρωση από κάθε κακό, εκφράζει τον αιώνιο και αναλλοίωτο καθολικό νόμο της ενότητας που αδελφώνει τα πάντα σ' ένα ενιαίο σύνολο, και υπ' αυτή την έννοια, αποτελεί θεία επιταγή προς το ανθρώπινο γένος. Για να μπορέσουμε να

συνειδητοποιήσουμε και να κατανοήσουμε το νόμο αυτό της ενότητας, που ενυπάρχει εν δυνάμει στην πνευματική φύση του ανθρώπου, αλλά και σ' ολόκληρο το σύμπαν, είναι απαραίτητο να εντυφνήσουμε στη συγκριτική μελέτη όλων των θρησκειών και να διαπιστώσουμε ότι συμπίπτουν και συμφωνούν σ' ένα κάποιο σημείο. Ο τρόπος αυτός της έρευνας, μας βοηθά ν' αντιληφθούμε τη μία αλήθεια που υποκρύπτεται σ' όλα τα ιερά κείμενα. Γι' αυτό και ο δεύτερος σκοπός της Θ. Ε. αποβλέπει στην: «Ενθάρρυνση της συγκριτικής μελέτης των θρησκειών, της φιλοσοφίας και της επιστήμης».

Η Αλήθεια, όπως τονίζεται σ' όλες τις εσωτερικές παραδόσεις, είναι ΜΙΑ και ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ παντού και πάντοτε και δεν μεταβάλλεται με την πάροδο του χρόνου, καθότι είναι άχρονη και αιώνια. Περί της μιας αυτής Αληθείας μίλησαν και μιλούν οι μεμνημένοι Διδάσκαλοι κάθε τόπου και εποχής, με διαφορετικό ο καθένας, τρόπο. Οι λέξεις συνήθως διαχωρίζουν και διχάζουν, διότι με αυτές δεν είναι δυνατόν να περιγράψουμε τις άυλες και αιώνιες αξίες. Οι λέξεις, φτωχές κατά βάση, προκαλούν σύγχυση και περιορίζουν, και κατά συνέπεια δεν μπορούμε να στηριζόμαστε σ' αυτές για τη σύλληψη του ακατονόμαστου και απροσμέτρητου.

Ο ερευνητής θεόσοφος θα πρέπει να ελευθερωθεί από την εξάρτηση και τη στενότητα των λέξεων που αντιπροσωπεύουν την απατηλή εικόνα του γνωστού, και να οδεύσει προς την περιοχή του αγνώστου, στην απρόσωπη όψη τής χωρίς χρώμα και εθνικότητα αλήθειας. Με τον τρόπο αυτό θα διαπιστώσει ότι οι δοξασίες π.χ. του Πλάτωνα, του Κρισναμούρτι, και τα αναφερόμενα στη Βίβλο, έχουν κοινά σημεία και εκφράζουν την ίδια αλήθεια που μας προσφέρει συνολτικά η θεοσοφία, και η αρχαία παράδοση των Μυστηρίων με τις αλληγορίες και τα σύμβολά τους. Ο τρίτος σκοπός της Θ. Ε. είναι η: «Έρευνα των ανερμήνευτων νόμων της φύσεως και των λανθανουσών δυνάμεων του ανθρώπου». Η έρευνα αυτή θα πρέπει απαραίτητως να γίνεται υπό το φως της αποκρυφιστικής επιστήμης που είναι μία ικανότητα των μεμνημένων.

Και οι τρεις αυτοί σκοποί είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι μεταξύ τους, και συνθέτουν την πορεία που χάραξαν οι Διδάσκαλοι της Σοφίας με τους λόγους, το παράδειγμα, και πολλές φορές με τη θυσία και το θάνατό τους.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

Α. Μπέζαντ

«...Ίσως να θυμάστε τώρα με ποιο τρόπο τα πρώτα χρόνια της Θεοσοφικής Εταιρείας, ένας από τους Διδασκάλους έγραψε στον κ. Σίνεττ ότι, Εκείνοι δεν αφήνουν την από πολλά χρόνια απομόνωσή τους προκειμένου να διδάξουν απλά και μόνο ορισμένους ανθρώπους, για να δημιουργήσουν μια λέσχη αποκρυψισμού. Για Εκείνους, τόσο η διδασκαλία περί της Αδελφότητας του ανθρώπου και η αποδοχή αυτής της διδασκαλίας, δηλαδή η επιθυμία να εργαστεί κάποιος για την προώθηση της ζωής της Αδελφότητας (...), που αποτελεί τον κυριότερο σκοπό της Θεοσοφικής Εταιρείας, όσο και η γνώση, αποκτούν μεγάλη αξία μόνο όταν καθιστούν τον άνθρωπο αποτελεσματικό στην προσπάθειά του να μεταφέρει το Μεγάλο αυτό Μήνυμα στον κόσμο. Και επομένως, όπως εξήγησαν στον κ. Σίνεττ, για τους Διδασκάλους ο πραγματικά σημαντικότερος σκοπός της Εταιρείας είναι : **Να διδάσκει την Αδελφότητα, αλλά και να ξει ο θεόσοφος υπό το πνεύμα της Αδελφότητας..»**

(Η Θεοσοφική Εταιρεία και η Απόκρυφη Ιεραρχία, σελ. 19)

«.. Η μεγάλη αρχή της Μετενσάρκωσης πρέπει πάντοτε να συμπορεύεται με την αρχή της Αδελφότητας, εφόσον η δεύτερη αυτή μεγάλη αρχή εφαρμόζεται και γίνεται ένα σημαντικό αξίωμα της καθημερινής ζωής μας. Διότι μέσα από αυτό θα υπάρξει η διαφορά στην εποχή μας, που θα συντελέσει ώστε να αναπτυ-

χθούν όλες οι πιθανότητες για μια κοινωνία με τάξη και ευτυχία ανάμεσά μας...»

(*The Changing World*, σελ. 79)

«... Αλλά εάν η αρχή της Αδελφότητας είναι εκείνο που θα μας δώσει τη λύση σε όλες τις δυσκολίες μας, το πρώτο πράγμα που πρέπει να απαιτητάς να καταλάβουμε είναι το τι εννοούμε με τον όρο Αδελφότητα, και τι είναι εκείνο που μας διδάσκει. Λοιπόν, Αδελφότητα δεν σημαίνει κατά κανένα τρόπο, εκείνο που ονομάζεται Ισότητα. Διότι ενώ διαπιστώνουμε την Αδελφότητα παντού στη φύση, ωστόσο δεν βλέπουμε την Ισότητα. Στην πραγματικότητα, ο ίδιος ο όρος Αδελφότητα μεταφέρει στη σκέψη μας τη σύνθεση μιας οικογένειας με την ιεραρχία της, υποδηλώνει τη διαφορά ανάμεσα στους μεγαλύτερους και σοφότερους και στους μικρότερους που δεν έχουν την ίδια εμπειρία και γνώση, ανάμεσα σε εκείνους που καθοδηγούν και σ' εκείνους που υπακούουν στις οδηγίες. Εάν, επομένως, ένας άνθρωπος επικαλείται την ισότητα χωρίς ιεραρχία μέσα σε μια κοινωνία, τότε η έννοια της Αδελφότητας μέσα σ' αυτήν θα πρέπει να απορριφθεί εντελώς. Το μειονέκτημα της πολεμικής ιαχής για απόλυτη ισότητα όταν επιχειρείται ο σχηματισμός ενός κοινωνικού συστήματος, ή όταν γίνεται μια κοινωνική μάχη, είναι ότι ο ίδιος ο νόμος της φύσης έρχεται σε αντίθεση με αυτή την ιαχή, και ότι ουσιαστικά δεν αποτελεί παρά μόνο μια φαντασία ή μια ψευδαίσθηση, και όχι ένα πραγματικό γεγονός...»

(*The Ideals of Theosophy*, σελ. 17-31)

Ο ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Τ. Κρισναμούρτι

Ο στοχασμός είναι σκληρή δουλειά. Απαιτεί την ύψιστη μορφή πειθαρχίας - όχι προσαρμογή, όχι μίμηση, όχι υπακοή, αλλά μια πειθαρχία που έρχεται από τη συνεχή επίγνωση, όχι μόνο των πραγμάτων γύρω μας εξωτερικά, αλλά επίσης και εσωτερικά. Επομένως ο στοχασμός δεν είναι μια δραστηριότητα απομόνωσης, αλλά δράση στην καθημερινή ζωή που απαιτεί συνεργασία, ευαισθησία και νοημοσύνη. Χωρίς να βάλουμε τα θεμέλια μιας ζωής αρετής, ο στοχασμός γίνεται μια φυγή και επομένως δεν έχει την παραμικρή αξία. Ζωή αρετής δεν είναι η τήρηση μιας κοινωνικής ηθικής, αλλά είναι η ελευθερία από το φθόνο, την απληστία και την επιδίωξη της δύναμης, δηλαδή αυτά που γεννούν εχθρότητα. Η ελευθερία από αυτά δεν έρχεται με τη δράση της θέλησης, αλλά με την επίγνωσή τους μέσω της αυτογνωσίας. Χωρίς να γνωρίζεις τις δραστηριότητες του εαυτού, ο στοχασμός γίνεται μια αισθησιακή διέγερση και επομένως έχει πολύ λίγη σημασία. Ο στοχασμός είναι το τέλος της λέξης. Η σιωπή δεν γεννιέται από τη λέξη, η λέξη είναι σκέψη. Η δράση της σιωπής είναι τελείως διαφορετική από τη δράση που γεννιέται από το λόγο. Στοχασμός είναι απελευθέρωση του νου από όλα τα σύμβολα, τις εικόνες και τις μνήμες.

Υπάρχει ένας καλλιτέχνης, ένας ζωγράφος κλεισμένος μέσα στο όνειρο των χαρισμάτων του. Βγαίνει από αυτό, μιλάει, εξηγεί, και πάλι αποσύρεται στο άντρο του. Υπάρχει ο στρατός μέσα στους δικούς του τοίχους του αυτό-ενδιαφέροντος, ο επιχειρηματίας κλεισμένος σε ατσάλι και γυαλί, και η νοικοκυρά που παραδέρνει μέσα στο σπίτι, περιμένοντας το σύζυγο και τα παιδιά της. Υπάρχει ο φύλακας του μουσείου και ο διευθυντής της ορχήστρας, ζώντας ο κάθε ένας σε ένα κομμάτι ζωής, με κάθε κομμάτι να γίνεται εξαιρετικά σπουδαίο, μη σχετιζόμενο και σε αντίθεση με τα άλλα κομμάτια, έχοντας όλοι τις δικές τους αξίες, τη δική τους κοινωνική αξιοπρέπεια, τους δικούς τους προφήτες. Το θρη-

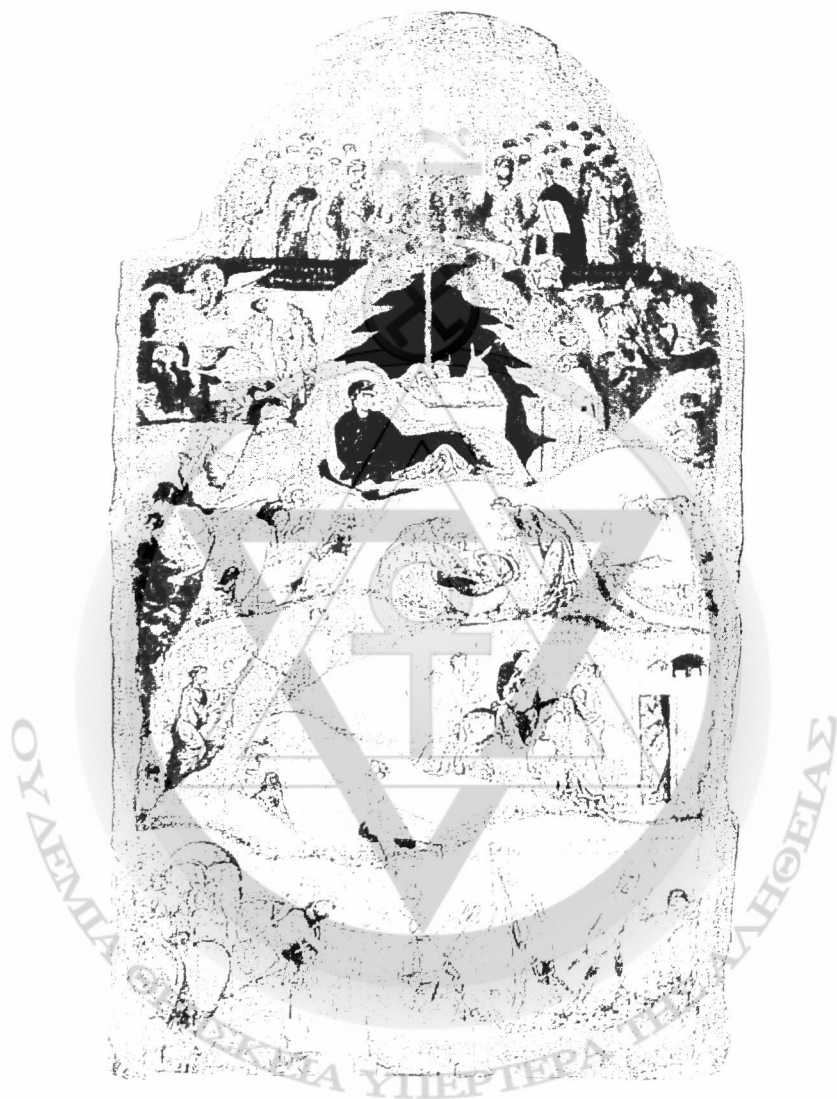
σκευτικό κομμάτι είναι άσχετο με το εργοστάσιο και το εργοστάσιο είναι άσχετο με τον καλλιτέχνη. Ο στρατηγός είναι άσχετος με τους στρατιώτες, όπως και ο ιερέας με τον λαϊκό. Η κοινωνία είναι κατασκευασμένη από αυτά τα κομμάτια και ο αγαθοεργός και ο αναμορφωτής προσπαθούν να κολλήσουν τα σπασμένα κομμάτια. Αλλά μέσα από όλα αυτά τα χωριστά, σπασμένα, ειδικευμένα κομμάτια, οι άνθρωποι συνεχίζουν με τις έγνοιές τους, την ενοχή τους, τους φόβους τους. Σε αυτό όλοι σχετιζόμαστε, αλλά όχι στα ειδικευμένα πεδία μας.

Στην κοινή απληστία, το μίσος και την επιθετικότητα, οι άνθρωποι σχετίζονται. Και αυτή η βία οικοδομεί τον πολιτισμό και την κοινωνία στην οποία ζούμε. Είναι ο νους και η καρδιά που διαιρούν – Θεός και μίσος, αγάπη και βία – και σε αυτή τη διττότητα ολόκληρη η καλλιέργεια του ανθρώπου απλώνεται και μαζεύεται...

Η ενότητα του ανθρώπου δεν βρίσκεται στις κατασκευές που ο ανθρώπινος νους έχει επινοήσει. Συνεργασία δεν είναι η φύση της νόησης. Μεταξύ αγάπης και μίσους δεν υπάρχει ενότητα. Και όμως είναι αυτή που ο νους επιδιώκει να βρει και να εγκαθιδρύσει. Η ενότητα βρίσκεται εξ ολοκλήρου έξω από αυτό το πεδίο, και η σκέψη δεν μπορεί να τη φτάσει. Η σκέψη έχει κατασκευάσει αυτό τον πολιτισμό της επιθετικότητας, του ανταγωνισμού, του πολέμου και όμως αυτή η ίδια η σκέψη ψάχνει να βρει τάξη και ειρήνη. Αλλά ό,τι και να κάνει η σκέψη, δεν θα βρει ποτέ τάξη και ειρήνη. Η σκέψη πρέπει να σιγήσει για να υπάρξει αγάπη... Στο χωρισμό δεν υπάρχει αγάπη. Η αγάπη δεν έχει ταυτότητα. Η ευχαρίστηση και η επιδίωξη της χτίζουν τον περιοριστικό τοίχο της χωριστικότητας... Η αυτογνωσία είναι η ανοιχτή πόρτα...

Όταν ο νους ελευθερώνει τον εαυτό του από το γνωστό, είναι στοχασμός. Η προσευχή πηγαίνει από το γνωστό στο γνωστό. Μπορεί να έχει αποτελέσματα αλλά εξακολουθεί να είναι μέσα στην περιοχή του γνωστού, και το γνωστό είναι η σύγκρουση, η αθλιότητα και η σύγχυση. Ο στοχασμός είναι ολοσχερής άρνηση όλων εκείνων που ο νους έχει συσσωρεύσει. Το γνωστό είναι ο παρατηρητής, και ο παρατηρητής βλέπει μόνο μέσα από το γνωστό. Η εικόνα ανήκει στο παρελθόν και στοχασμός είναι το τελείωμα του παρελθόντος.

(Από το βιβλίο «Στη Σιγή του Νου»)
Επιλογή Ε. Κ.

«ὅτι ἐτέχθη σήμερον Σωτήρ, καὶ τοῦτο ὑμῖν
σημεῖον εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον
καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ.»

(κατὰ Λουκᾶν - 2, 11)

ΤΟ ΘΕΙΟ ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ

Π. Λεκατσάς

(Διατηρείται η γλώσσα του συγγραφέα)

Η γέννηση του Θείου Βρέφους μέσα σ' ένα Σπήλαιο είναι σταθερό στοιχείο και του μύθου και της λατρείας. Τον βρεφικό Δία τον κρύβει η Γη σε σπήλαιο του βουνού Αιγαίου κοντά στη Λύκτο. Η υπερότερη παράδοση ξέρει πως ο κρητικός αυτός Ζευς γεννιέται σ' ένα σπήλαιο της Δίκτης ή της Ίδης. Αρχαιότερο πιστευόταν της Δίκτης, που τα νεότερα ευρήματά του αντιστοιχούσαν με τα αρχαιότερα του άντρου της Ίδης. Τα συμπεράσματα όμως αυτά τραβιούνται από δεδομένα που μπορούνε πάντα ν' αλλάζουν. Αρχαιοκατέβατη παράδοση μιλά για σπήλαιο της Κρήτης, που μέλισσες μόνο το κατοικούν, κι όπου το φεγγακόπημα μιας μεγάλης φωτιάς μηνά τη γέννηση του θεού κάθε χρόνο. Ένα «Ιδαίον άντρον» (μαρτυρώντας τη βαθύτερη, απ' όσο πιστεύεται, αρχαιότητα του κρητικού) βρισκόταν και στην Ολυμπία, όπου η λατρεία της Ρέας και του Κρόνου, κι όπου κατά την ιερατική παράδοση, φέρνουν οι Κουρήτες από την Κρήτη το θείο βρέφος. Η μορφή του εδώ, (Ζευς - Σωσίπολις) με την Ειλείθυια στη θέση της Μητέρας Θεάς, λατρεύονται σ' ένα «ιερό» που, όντας ναοποιημένο Σπήλαιο, τούτο σίγουρα είναι το Ολυμπιακό «Ιδαίον άντρον». Ένα χάραγμα από τον πολύ αμφίβολο «Θησαυρό της Θίσβης», παρουσιάζει λατρευτές να μπαίνουν σ' ένα Σπήλαιο, όπου θρονιάζεται η Μητέρα ή Κουροτρόφος Θεά με το (θείο) βρέφος στα γόνατά της. Ο Ερμής γεννιέται σ' ένα Σπήλαιο της Κυλλήνης, **υψιτρεφές άντρον**, που το θυμίζουν οι αγγειογραφίες.

Ο Ιησούς γεννιέται σ' ένα «άντρον» της Βηθλεέμ, που το σύνδρομο της ανατροφής του Θείου Βρέφους από ζώα το μετασχηματίζουν σε «**φάτνην**». Ήταν ένα από τα άντρα της Αδωνικής λατρείας, που οι διωγμοί του Χριστιανισμού της το ξαναδίνουν για λίγο. Οι υπόγειοι χώροι ή τα άδυτα των νάων, όπου ιερουργείται η Θεία Γέννηση, είναι υποκατάστατα Σπηλαίων. Η γέννηση του «Λικνίτου» φαίνεται να γίνεται μέσα στο άδυτο του Δελφικού ναού, η γέννηση του ελευσινιακού θείου βρέφους σ' υπόγειο χώρο του Τελεστηρίου, η γέννηση του «Αιώνος» στην Αλεξάνδρεια, σ' υπόγειο άδυτο του Κορείου, η γέννηση του Ήλιου σ' υπόγειους χώρους.

Το Σπήλαιο δεν είναι ξέπιαστο από τις φεγγαρικές παραστάσεις. Περιλάλητα είναι τα Σπήλαια, εδώ κι εκεί, της Σελήνης, και σε μινωικό χάραγμα Δενδρολατρείας, μεγάλο Μισοφέγγαρο παρουσιάζεται σαν κάτου από το δάπεδο του Δενδρικού Ιερού, μαρτυρώντας ίσως ένα υπόγειο μέσα στο «ιερό» σπήλαιό του. Με το Φεγγάρι όμως στο κέντρο του, πολυπλοκότερο σύμπλεγμα άλλων συνειρμών συνεργεί στην παράσταση της σπηλαιϊκής γέννησης του Θείου Βρέφους. Αν το Θείο Βρέφος γεννιέται σταθερά σ' ένα Σπήλαιο, είναι γιατί στα Σπήλαια αλλοτινά γεννιούνταν και τα ανθρώπινα βρέφη. Η μνήμη ανακρατιέται από τη μνητική λειτουργία του Σπηλαίου κι από τη σχέση του με τη Θεά, που ξεμένει ιερό της. Το Σπήλαιο είναι τόπος των παλιγγενεσιακών Μυητικών Τελετών, μα και μορφή της Μητέρας Θεάς, σαν Πύλης, καθώς κι εκείνο των Δύο Κόσμων. Προβολή των παιδιών που **ξαναγεννιούνται** από το Σπήλαιο της Θεάς, το Θείο Βρέφος γεννιέται από τη Θεά σ' ένα Σπήλαιο μέσα.

Η διπλή (και τριπλή) γέννηση του Διόνυσου παραμερίζει από την παράστασή της το Σπήλαιο, που δεν συναντιέται, σαν τόπος της γέννησής του, παρά σ' «εικόνα» του Φιλοστράτου. Ωστόσο μένει συνδεδεμένο, και πολύ στενά, με την ανατροφή και την παράστασή του. Για τον Ομηρικό Ύμνο του ο θεός μεγαλώνει στην αγκαλιά των Νυμφών, που τον αναθρέφουν σ' ένα «ευωδιασμένο άντρο». Στη Νάξο, που κι ετούτη αξιώνει τη γέννηση και τ' ανάθρεμμα του θεού, ήταν ένα ιερό του άντρο. Στις Βρασιές της Λακωνίας αναθρέφεται σ' ένα Σπήλαιο, και τ' όνομα του τόπου είναι **Διονύσου**

Κήπος. Τον βρεφικό Διόνυσο τον προστατεύει και στην Εύβοια το σπήλαιο του Αρισταίου. Σε μελανόμορφη αγγειογραφία το κολοσσικό προσωπείο του θεού στυλοκρεμείται μέσα σε Σπήλαιο, και μια μαινάδα χορεύει μπροστά του. Το Κωρύκειον άντρον του Παρνασσού δεν φαίνεται ασχέτιστο με την πυθωνική μορφή του δελφικού Διόνυσου και με τα όργια των Θυιάδων. Ένα ιερό Σπήλαιο στην Παφλαγονία έχει τη χάρη να στήνει μπροστά του ο Θεός τους χορούς των «οργίων» του, **ω εν αμειδιήτους αγίας ευνάζετο νύκτας.**

Σε χάραγμα πετραδιού μια μαινάδα μπροστά σ' ένα Σπήλαιο δίνει ενός ζώου τον κόρφο της να βυζάζει. Εδώθε το Σπήλαιο συμπιάνεται επίμονα με την παράσταση και τη λατρεία του Διονύσου. Στη «λάρνακα» του Κυνέλου, ο θεός παρουσιάζεται καθιστός σ' ένα «άντρο». Διονυσιακή μορφή ο Λυκούργος, βασιλιάς των Ηδωνών, πεθαίνει σ' ένα σπήλαιο φυλακωμένος. Ο «ανθρωποδαίμων» Ρήσος, ο θαμμένος στο Παγγαίον, κείται **εν άντροις της υπαργύρου χθονός**, «προφήτης» του Βάκχου. Στα ρωμαϊκά «Βακχεία» (Bacchanalia), τα θύματα χάνονται σε σπήλαιο μέσα. Ο «Παιάν» του Φιλοδήμου, που δοξολογά τον ανακαινισμό της διονυσιακής λατρείας στους Δελφούς, γυρεύει για τις Πυθιάδες ένα άξιο για τον Διόνυσο «άντρον». Η επιγραφή του Τουσκουλιανικού Θιάσου αναφέρει και δύο **αντροφύλακας**, επιστάτες του θιασικού άντρου. Σε θιασική επιγραφή της Θεσσαλονίκης αναφέρεται ένας **αρχιμ(α)γ(α)ρεύς και πατήρ σπηλαίου**. Σ' επιγραφή των Αβδήρων ένας «αρχιβούκουλος» θιάσου αφιερώνει μάγαρον στο θεό και στους συμμύστες. Είναι τεχνητά «βακχικά άντρα», τα στολισμένα **χλωρότητι ύλης και χρούαις ανθέων απάσαις**. Στο διονυσιακό μέρος της πομπής του Πτολεμαίου II (που περιγραφή της ανασώζεται στον Αθήναιο V. 196α κ. ε.) περνά κι ένα τέτοιο βακχικό άντρο, απ' όπου ξεφεύγουν πουλιά κι αναβρύζουν κρασί και γάλα. Στο βασιλικό καράβι του Πτολεμαίου IV ήταν κι ένα βακχικό άντρο. Πάνου από το αθηναϊκό θέατρο ο Αντώνιος, που φιγουράρει κι αυτός σαν «Διόνυσος», φτάνει ένα βακχικό για λόγου του άντρο.

(Από το βιβλίο, «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ,
Θρησκευτολογική Θεώρηση»)

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

Το Σπήλαιον ως σύμβολον του Σύμπαντος

(Διατηρείται η γλώσσα του συγγραφέα)

Τα Άντρα και τα Σπήλαια, ευλόγως οι παλαιοί τα έθετον ως Ιερά προς τον Κόσμον, θεωρούντες αυτόν και ως σύνολον και κατά μέρη. Ως σύμβολον μεν της ύλης εκ της οποίας εδημιουργήθη ο Κόσμος έξετον την Γην. Δι' αυτόν τον λόγον και μερικοί (φιλόσοφοι) edίδασκον ότι η Γη είναι Ύλη. Παρίστανον δε συμβολικώς δια των σπηλαίων τον υλικώς παραχθέντα Κόσμον, διότι, ως επί το πλείστον, τα σπήλαια είναι αυτοφυή και προσκεκολλημένα εις την Γην, ευρισκόμενα κάτω από βράχους εκ του αυτού πετρώματος, των οποίων βράχων το μεν εσωτερικόν είναι κοῖλον, το δε εξωτερικόν μέρος αυτών ανυψούται απεριορίστως επί της επιφανείας της Γης...

Οι Πέρσαι το μυστήριον της καθόδου και της εξόδου páλιν των ψυχών από το σώμα διδάσκουν εις τον μύστην επονομάσαντες τον τόπον αυτόν Σπήλαιον. Κατά πρώτον, όπως υποστηρίζει ο Εύβουλος, ο Ζωροάστρης αφιέρωσε σπήλαιον αυτοφυές εις τα όρη πλησίον της Περσίδος, εις ωραίαν τοποθεσίαν με πηγάς, προς τιμήν του Δημιουργού και Πατρός των πάντων, Μίθρου. Το σπήλαιον αυτό εικονίζει αλληγορικώς τον Κόσμον, τον οποίον

εδημιούργησεν ο Μίθρας, καθώς εις το εσωτερικόν του φέρει εις συμμετρικάς αποστάσεις, σύμβολα των κοσμικών στοιχείων και των ζωνών της Γης. Ύστερον από τον Ζωροάστρην επεκράτησε και εις άλλους λαούς εντός Άντρων και Σπηλαίων, είτε αυτοφυών είτε τεχνητών, να πραγματοποιούνται αι Μυστηριακαί Τελεταί.....

Όχι δε μόνον έκαμαν του αισθητού κόσμου σύμβολον το Σπήλαιον, αλλά και όλων ακόμη των αοράτων δυνάμεων.. ένεκα τού ότι αυτά είναι σκοτεινά όπως και η ουσία των αοράτων δυνάμεων...

Το ότι, λοιπόν, ως σύμβολα του (αισθητού) Κόσμου και των εγκοσμίων Δυνάμεων έθεσαν οι Θεολόγοι τα Σπήλαια, έχει καταστεί σαφές με όσα είπα. Ακόμη έχει λεχθεί ότι ετέθησαν και ως σύμβολα της Νοητής ουσίας, εκκινώντας όμως από διαφορούς, και ουχί από τας ιδίας εννοιολογικάς συλλήψεις. Έθεσαν, δηλαδή, ως σύμβολα του αισθητού κόσμου τα Άντρα, επειδή είναι σκοτεινά και πετρώδη και κάθυγρα. Τούτος είναι ο (αισθητός) Κόσμος λόγω της ύλης εκ της οποίας έχει συσταθεί, και έθεσαν κάτι αντανakλώμενον και ρευστόν ως σύμβολον. Του Νοητού πάλιν (κόσμου) έθεσαν το Σπήλαιον ως σύμβολον, καθώς δεν γίνεται αυτός ορατός δια των αισθήσεων, η ύπαρξις του όμως είναι ασφαλής και βεβαία. Επίσης και των επί μέρους αφανών δυνάμεων, και περισσότερον βεβαίως επ' αυτών των υλικών (αισθητών) δυνάμεων...

(«Περί του εν Οδυσσεΐα των Νυμφών Άντρον»)

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Στις 18 Νοεμβρίου 2004 εορτάστηκε στην κεντρική αίθουσα των γραφείων μας η Επέτειος της Ιδρύσεως της Θ. Ε. στη Ν. Υόρκη, το 1875. Έγιναν ομιλίες από τον πρόεδρο της Θ. Ε. εν Ελλάδι καθώς και άλλους αδελφούς.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Γ. ΣΙΒΡΗ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ Θ. Ε.

Τόσο οι ιδρυτές της Θ. Ε. όσο και οι αξιωματούχοι αυτής, δεν παραλείπουν να τονίζουν ότι ο σκοπός της ιδρύσεώς της δεν είναι η απλή μετάδοση γνώσεων, αλλά η επιδίωξη διαμόρφωσης χαρακτήρα δια της πνευματικής αναγεννήσεως του ανθρώπου. Και τούτο διότι, η κοινωνία δεν έχει τόσο ανάγκη μορφωμένων αλλά αληθώς θρησκευόμενων ατόμων. Όπως όλα τα γνήσια πνευματικά ιδρύματα έτσι και η Θ. Ε. δίνει περισσότερη σημασία στο πρακτικό, παρά στο θεωρητικό μέρος. Χωρίς την εφαρμογή των διδασκαλιών στην πράξη, η απλή θεωρία όχι μόνο δεν έχει καμία αξία, αλλά συντελεί στην διανοητική υπερτροφία, στην έπαρση και την αλαζονεία. Με άλλους λόγους, εκείνο που έχει σημασία δεν είναι τι γνωρίζουμε και τι λέμε, αλλά τι κάνουμε. Οι θεοσοφικές διδασκαλίες δόθηκαν για να βοηθήσουν τους θεόσοφους να εφαρμόσουν τους σκοπούς της Θ. Ε. και κυρίως τον πρώτο, που είναι: «Ο σχηματισμός πυρήνα Παγκοσμίου Αδελφότητας χωρίς διάκριση φυλής, πίστεως, φύλου, τάξεως, ή χρώματος». Οι Διδάσκαλοι της Σοφίας, οι εσωτερικοί ιδρυτές της Θ. Ε. είναι σαφείς και κατηγορηματικοί στις επιστολές τους: «Δεν μας ενδιαφέρουν τα πειράματα και η απόκτηση ψυ-

χικών δυνάμεων, αλλά η Παγκόσμια Ενότητα και Αδελφότητα».

Η ανθρωπότητα δεν στερείται γνώσεων και ατόμων με διανοητικές ικανότητες. Πάσχει απελπιστικά από την έλλειψη ενότητας και αδελφοσύνης. Στερείται ζηλωτών του πνευματικού ιδεώδους. Οι αρχαίοι σοφοί έλεγαν: «**Εν τη ενώσει η ισχύς**». Και η ενότητα αυτή πρέπει να είναι ο σκοπός και η επιδίωξη όλων μας. Πρέπει να αποτελέσει τρόπο ζωής, και να σφυρηλατείται την κάθε στιγμή, στην κάθε ευκαιρία, αλλά με το σωστό τρόπο. Χωρίς επικοινωνία δεν είναι δυνατόν να υπάρχει πραγματική και εποικοδομητική συνεργασία, όπως έλεγε ο Κρισναμούρτι.

Κάθε φορά που μια ομάδα ανθρώπων κατορθώνει να δημιουργήσει ένα πυρήνα αδελφότητας, επιτελεί αυθορμήτως ένα αξιόραστο και θεάρεστο έργο. Και τούτο διότι η Ενότητα είναι Νόμος της Φύσεως, η δε χωριστικότητα είναι καταστροφική για αυτόν τον Νόμο, και οδηγεί στη σύγκρουση, στην απογοήτευση και στην απομόνωση. Στην ενδυνάμωση, δηλαδή, της εγωκεντρικότητας. Εάν θέλουμε να υπηρετήσουμε σωστά το θεοσοφικό ιδεώδες πρέπει να δώσουμε, πάνω απ' όλα, ιδιαίτερη προσοχή στο θέμα αυτό της ενότητας και της αδελφότητας, και προπαντός στις μεταξύ μας σχέσεις. Εάν δεν εξασφαλισθεί η μεταξύ μας αρμονική συνύπαρξη, κάθε προσπάθεια για πρόοδο και ανάπτυξη είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Οι εγωιστικές τάσεις πρέπει με κάθε τρόπο να παραμερισθούν, και να στρέψουμε την προσοχή μας στο κοινό έργο, στην κοινή επιδίωξη που είναι η εσωτερική αναγέννησή μας. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που έχουμε ενταχθεί στη Θ. Ε. Να γίνουμε καλύτεροι εαυτών και να αναπτύξουμε τις αρετές της ψυχής που υπάρχουν μέσα μας σε λανθάνουσα κατάσταση, και περιμένουν την ενεργοποίησή τους. Να γίνουμε με άλλους λόγους, αυτό που ζητούσε ο Σωκράτης από τους Αθηναίους, δηλαδή περισσότερο ενάρετοι και όχι πολυμαθείς. Το πρώτο και αναγκαιότατο στοιχείο της φιλοσοφίας είναι να θέτουμε στην πράξη τα παραγγέλματα. Λόγου χάρη το: «**Να μη ψεύδεσαι**».

Η σοφία της ψυχής είναι πολύ ανώτερη από τη σοφία του νου, και η διαφορά μεταξύ των δύο είναι τεράστια. Η μία είναι η κατά θεόν σοφία και η άλλη η κατά κόσμον, που είναι στην ουσία **αγνωσία**, και που η απόκτησή της χαρακτηρίζεται σαν μία ματαιότητα.

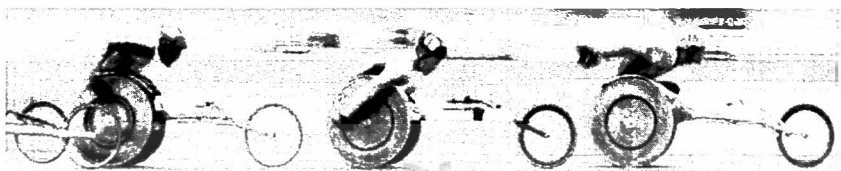
Η Θεοσοφία είναι η Σοφία των Θείων Όντων και κατ' αντιστοιχία η σοφία της ψυχής. Η δε σοφία της ψυχής δεν συνίσταται στη συσσώρευση γνώσεων, αλλά εκδηλώνεται ασυνείδητα, συνοδευόμενη από αρετές, όπως είναι η αγάπη, η συμπόνια, η αιδελοφύτητα κ.α., και με κάποια βαθύτερη εσωτερική αντίληψη που αποτελεί περισσότερο βίωμα παρά εμπειρία. Εν αντιθέσει με τη διανοητική σοφία, η οποία είναι ως επί το πλείστον, εικασία και φαντασία και συνοδεύεται από έπαρση, αλαζονεία, υπεροψία, σκληρότητα και ασπλαχνία, και όλα αυτά οδηγούν στη χωριστικότητα και τη ζηλοφθονία. Η μία, η εκ Θεού Σοφία, ενώνει τους ανθρώπους ενώ η σοφία του κόσμου τούς διαιρεί.

Με τη συσσώρευση γνώσεων μπορείτε να έχετε κοινωνική προβολή, χωρίς όμως την εσωτερική ουσία, τον αδιάφθορο εσωτερικό θησαυρό, επισημαίνει ο Κρισναμούρτι. Με τη σοφία του κόσμου εκτρέφεται η φθοροποιός και καταστρεπτική φιλοδοξία που οδηγεί στην αναληψία και στην εχθρότητα ανθρώπου προς άνθρωπο. Φθάνει ο Κρ. στο σημείο να πει ότι η δύναμη της Ιδέας και η δύναμη του σπαθιού ομοιάζουν. Ότι και οι δύο είναι καταστρεπτικές και ότι η ιδέα και η (δογματική) πίστη είναι πράγματι το αντίθετο της αγάπης, διότι δυναμώνουν και γιγαντώνουν την εγωκεντρική φύση του ανθρώπου. Θα πρέπει, επομένως, να συνειδητοποιήσουμε ότι η ενότητα δεν δύναται να επιτευχθεί διανοητικά, επιφανειακά, αλλά μόνο ψυχικά. Διότι είναι μία θεία ιδιότητα που ενυπάρχει δυνάμει στην ψυχή του ανθρώπου, στην οποία εμφυτεύτηκε από την εποχή των πρωτοπλάστων σαν θεία κληρονομιά. Οι ευγενείς σχέσεις θα πρέπει να είναι θεμελιωμένες πάνω στο ευγενές μέρος της ψυχής, που είναι η εντός ημών μερίς του Θεού. Συνεπώς, για να υπάρξει ενότητα μεταξύ των ανθρώπων θα πρέπει απαραίτητως ν' αναπτυχθεί το εσωτερικό αυτό στοιχείο. Διαφορετικά η ενότητα θα είναι επίπλαστη, εύθραυστη κι ουτοπική, διότι ο νους είναι φύσει χωριστικός. Με αυτή την έννοια ο Κρ. δεν παύει να τονίζει ότι η σκέψη καταστρέφει τις σχέσεις. Καλούμαστε, ως εκ τούτου, να γίνουμε αληθινοί θεόσοφοι, υπηρέτες του Θεοσοφικού Ιδεώδους και της ανθρωπότητας.

Στις προγραμματικές αρχές της Θ. Ε. αναφέρονται εν προκειμένω τα εξής: Τα μέλη της Θ. Ε. μελετούν τις θεοσοφικές διδασκα-

λίες και οι θεόσοφοι προσπαθούν να τις ζήσουν. Ο καθένας που είναι πρόθυμος να μελετήσει, να είναι ανεκτικός, να στοχεύει ψηλά και να εργάζεται επιμελώς, είναι ευπρόσδεκτος σαν μέλος και ενάποκειται σ' αυτόν να γίνει ένας Θεόσοφος. Με αυτή την έννοια, ο θεοσοφικός τρόπος ζωής έχει χαρακτήρα καθαρώς θρησκευτικό. Τα θεοσοφικά δε συγγράμματα εντάσσονται στην κατηγορία των ιερών κειμένων, η μελέτη των οποίων πρέπει να συνδυάζεται με το έργο της αυτογνωσίας και της εσωτερικής μαθητείας, ως επίσης και με τη νοερά εκ του κόσμου απομάκρυνση. Όπως αναφέρεται στο ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ: «Η θεοσοφική διδασκαλία δεν αποτελεί μία νέα θρησκεία. Η Θεοσοφία είναι η Θεία Γνώση, η Θεία Επιστήμη που κατέχουν τα Θεία Όντα. Είναι ένας πανάρχαιος όρος που τον χρησιμοποιούν χιλιάδες χρόνια τώρα». Επομένως, οι στόχοι και οι επιδιώξεις της δεν διαφέρουν από εκείνους όλων των θρησκειών, οι οποίες αποβλέπουν στο να βοηθήσουν τον άνθρωπο ν' ανακαλύψει το σωστό τρόπο ζωής. Που σημαίνει, να πάψει να ακολουθεί την οδό της Κακίας, την οποία ο Κρ. ταυτίζει με την υλιστική σκέψη, και να στραφεί προς την οδό της Αρετής, όπως έκανε ο ήρωας Ηρακλής. Για να γίνει όμως αυτό πρέπει απαραίτητα να αφυπνισθεί ο έσω άνθρωπος, ο αληθινός εαυτός μας, η οντότητα δηλαδή εκείνη που θα βαδίζει νοερώς την Ατραπό και θα ενωθεί τελικώς με τον ουράνιο Διδάσκαλο-Πατέρα, του οποίου αποτελεί γνήσιο τέκνο, προερχόμενο εκ της αυτής θείας ουσίας. Αυτός, άλλωστε, είναι και ο προορισμός του ανθρώπου: **Ν' ανακαλύψει τον αληθινό εαυτό του και να επιστρέψει στην πραγματική κατοικία του, στην Αγία Γη.**

Ο κόσμος αυτός, όπως ξέρουμε, είναι εφήμερος, και η παραμονή του ανθρώπου στη γη είναι προσωρινή. Θεωρείται για την ψυχή ως η γη της δουλείας, την οποία πρέπει κάποτε να εγκαταλείψει και να μεταβεί στη «Γη της Επαγγελίας», στο πνευματικό, δηλαδή, πεδίο. Η εξέλιξη αυτή δεν είναι φανταστική, και εντάσσεται στο Θείο Σχέδιο της τελειοποίησης του ανθρώπου, που οδηγεί στη θέωση. Τόσο μεγάλη είναι η δόξα που επιφύλαξε για τον άνθρωπο ο Θεός Δημιουργός του, όταν τον έπλασε κατ' εικόνα και ομοίωση Αυτού, και βεβαίως, όταν λέμε «Άνθρωπος» δεν εννοούμε την υλική προσωπικότητα, αλλά την πνευματική ατομικότητα.

ΠΑΡΑΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ (Κατάθεση Ψυχής)

Κ. Αντωνίου

Στην πορεία του Ολυμπιακού Κινήματος γεννήθηκε και εξελίχθηκε το Παραολυμπιακό Κίνημα. Ο όρος είναι σύνθετος και προκύπτει από το επίθετο «Ολυμπιακός» και την πρόθεση «παρά» (δηλαδή πλησίον, μαζί). Δηλώνει δε την εγγύτητα και τη στενή σχέση που έχουν το Παραολυμπιακό και το Ολυμπιακό Κίνημα. Οι Παραολυμπιακοί αγώνες, λοιπόν, αποτελούν την κορυφαία διοργάνωση για αθλητές με αναπηρία, τόσο από οργανωτικής όσο και από αγωνιστικής πλευράς.

Η ιστορία των Παραολυμπιακών Αγώνων και του Παραολυμπιακού Κινήματος αρχίζει στο Στόουκ Μάντεβιλ της Μεγάλης Βρετανίας, όταν το 1940 ο Λούντβιχ Γκούντμαν, νευρολόγος-νευροχειρουργός, ίδρυσε το κέντρο για άτομα με τραυματισμούς του νωτιαίου μυελού. Ο Γκούντμαν συνετέλεσε ώστε ο αθλητισμός να γίνει αναπόσπαστο μέρος της θεραπείας και αποκατάστασης των ασθενών. Με πρωτοβουλία του διεξήχθησαν αθλητικοί αγώνες στους οποίους συμμετείχαν βετεράνοι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με αναπηρία. Το 1952 σε αυτούς τους αγώνες συμμετείχαν αθλητές από την Ολλανδία, με αποτέλεσμα να γεννηθεί το διεθνές κίνημα που είναι γνωστό ως Παραολυμπιακό Κίνημα. Οι

πρώτοι Παραολυμπιακοί Αγώνες έγιναν το 1960 στη Ρώμη, την πόλη που την ίδια χρονιά διοργάνωσε και τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Έκτοτε διεξάγονται κάθε τέσσερα χρόνια, πάντοτε την ίδια χρονιά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες στην «Αθήνα 2004», από την τελετή έναρξης μέχρι το Μαραθώνιο δρόμο και την τελετή λήξης, είχαν μια ξεχωριστή μαγεία, είχαν κέφι, ζωντάνια, τρυφερότητα, πρωτοτυπία, δύναμη. Είχαν ψυχή, είχαν στόχο. Όλα κινήθηκαν γύρω από ένα δένδρο, το δένδρο της ζωής, το δένδρο με τις ρίζες του τεράστιες, βαθιές και απλωμένες. Γύρω από το δένδρο υπήρχε το καταπράσινο γρασίδι, που είναι κομμάτι ζωής και πηγής ενέργειας. Από τον τεράστιο κορμό του δένδρου της ζωής, ξεπήδησε το φως. Με μια εμπνευσμένη αλληγορική χορογραφία αρχίζει το ταξίδι στον ήλιο. Ο κόσμος έχει καταστραφεί και οι άνθρωποι παραπαίοντας ψάχνουν να βρουν την άκρη ενός μπερδεμένου λαβύρινθου. Είναι τα εμπόδια και οι δυσκολίες που συναντάμε στη ζωή μας, είναι όλα αυτά που μας συμβαίνουν και τα οποία συνεχώς δοκιμάζουν τα όριά μας. Κι έρχεται η ώρα της φωτιάς, αρχέγονης πηγής ενέργειας. Είναι η φλόγα που ανάβει σε όλη τη διάρκεια των αγώνων και φωτίζει τις καρδιές μας. Είναι το Ολυμπιακό φως.

Από τη φωτιά έρχεται η ώρα του νερού και της γης. Οι ρίζες του δένδρου ζωντανεύουν, απλώνονται. Στο δένδρο είναι γραμμένα τα ονόματα των ανέμων. Και μετά έρχεται ο ήλιος, το φως για να ζεστάνει τα βλέμματα και τις καρδιές των ανθρώπων. Ο τελευταίος λαμπαδηδρόμος ανεβαίνει τα σκαλιά του βωμού, σηκώνει τη φλόγα και ο βωμός ανάβει στο Ολυμπιακό Στάδιο. Ο αθλητής απαγγέλλει τον Παραολυμπιακό όρκο ενώ δίπλα του κυματίζει η Παραολυμπιακή σημαία με το Παραολυμπιακό σύμβολο. Το σύμβολο αυτό έχει τις ρίζες του στην Κορεάτικη παράδοση και δηλώνει την πνευματική προετοιμασία πριν από την επίμονη ζωτική άσκηση. Αποτελείται από τρεις σταγόνες σε κόκκινο, πράσινο και μπλε χρώμα, που συμβολίζουν το νου, το σώμα και το πνεύμα. Πνεύμα σε κίνηση (Spirit in motion) είναι το σύνθημα το οποίο παραπέμπει στην έμπνευση και την κορυφαία επί-

δοση που είναι οι κύριοι στόχοι των αθλητών, αλλά και στην ισχυρή θέληση που είναι βασικό χαρακτηριστικό τους.

Αθλητές με διαφορετικές αναπηρίες μεταξύ τους, διαφορετικές ηλικίες, συνυπήρξαν και συναγωνίστηκαν για έντεκα ημέρες. Πολλοί από αυτούς έλαβαν μέρος σε περισσότερα από ένα αθλήματα. Τους διέκρινε συνέπεια (ποτέ δεν άργησαν στις συναντήσεις ή στα αγωνίσματα), ευγένεια (ποτέ δεν μίλησαν άσχημα, ούτε θεωρούσαν τους εαυτούς τους βεντέτες), συνεργασία (άψογη συμπεριφορά με τους συνεργάτες τους, τους εθελοντές και άλλους παράγοντες), ανοχή (όχι από συγκαταβατική διάθεση αλλά από σεβασμό προς τους άλλους). Η ανοχή είναι η δύναμη η οποία μας ανοίγει το δρόμο στις καρδιές των συνανθρώπων μας. Τους διέκρινε ο εξάίρετος χαρακτήρας τους. Ο χαρακτήρας έχει κύρια πηγή την εξάσκηση της θέλησης. Δεν είναι έμφυτος αλλά αποκτάται από τη δύναμη της θέλησης. Δεν πρέπει λοιπόν να συγχέεται με τα ένστικτα και τα πάθη. Ο χαρακτήρας είναι αυτή η ιδέα ή ισορροπία που αποκτά ο άνθρωπος με την εξάσκηση της θέλησης. Ο χαρακτήρας αφορά την ψυχολογία και ενδιαφέρει τον φιλόσοφο Είναι αγώνας ζωής σε πνευματικό αλλά και φυσικό επίπεδο για να φθάσει στο τέρμα. Οι ίδιες αρετές και ο ίδιος χαρακτήρας διέκρινε και τους προπονητές και τους ανθρώπους οι οποίοι συνεργάστηκαν άμεσα με τους αθλητές.

Είναι άξιος θαυμασμού και αξιοζήλευτος ο τρόπος με τον οποίο όλοι αυτοί συμπάσχισαν μαζί τους. Και όλοι μαζί, αθλητές, προπονητές, βοηθοί διέτρεξαν έναν αγώνα με επιμονή, υπομονή και αγωνιστικότητα. Ήταν ένας Μαραθώνιος δρόμος επίμονος και οδυνηρός, ήταν ένας Μαραθώνιος άθλος συγκλονιστικός. Στην περίπτωση των αθλητών αυτών ισχύει εκείνο που έγραψε ο Σενέκας: «Να μη σκέπτεσαι το κάψιμο και να μην ανησυχείς για τον πόνο, γιατί σκοπός σου θα πρέπει να είναι να νικήσεις την αδεξιότητα.»

Τέλος, θεωρώ μεγάλη τιμή για μένα το γεγονός ότι ήμουν εθελόντρια στους αγώνες αυτούς. Η εμπειρία που έζησα ήταν μοναδική, ανεπανάληπτη, τα συναισθήματα που βίωσα συγκλονιστικά. Αν ήθελα να τα ξαναζήσω; Με μεγάλη ευχαρίστηση!

Αν ήταν να ξαναζήσω...

Erma Bombeck

Αν ήταν να ξαναζήσω τη ζωή μου, θα μίλαγα λιγότερο και θα άκουγα περισσότερο. Θα έβρισκα το χρόνο για να ακούσω τον παππού μου να διηγείται για τα νιάτα του. Θα προσκαλούσα τους φίλους μου για φαγητό, ακόμη κι αν το χαλί ήταν λερωμένο και το κάλυμα του καναπέ ξεθωριασμένο. Θα καθόμουν στο κρεβάτι όταν ήμουν άρρωστη, αντί να υποκρίνομαι πως η ζωή θα σταματήσει να γυρίζει αν δεν πάω στη δουλειά. Θα έκλαιγα και θα γελούσα λιγότερο κοιτώντας τηλεόραση, και περισσότερο κοιτώντας τη ζωή.

Αντί να ανυπομονώ να περάσουν οι 9 μήνες της εγκυμοσύνης μου, θα χαιρόμουν το κάθε λεπτό της με τη διαπίστωση πως το πλάσμα αυτό που μεγαλώνει μέσα μου είναι η μόνη μου ευκαιρία να βοηθήσω το Θεό σε ένα θαύμα. Θα κυλιόμουν με τα παιδιά μου στο γρασίδι χωρίς να στεναχωριέμαι για τους λεκέδες στα ρούχα μας. Όταν τα παιδιά μου με φιλούσαν αυθόρμητα, δεν θα τους έλεγα ποτέ “Αργότερα. Άντε τώρα να πλυθείτε και να βάλετε τις πιτζάμες σας”. Θα μοιραζόμουν με τον άνδρα μου τις έγνοιες και τις υπευθυνότητες της δουλειάς μου. Θα υπήρχαν περισσότερα “Σ’ αγαπώ” και “Συγγνώμη”. **Μα πάνω απ’ όλα, αν μού δινόταν μια ακόμη ευκαιρία να ζήσω, θα άρπαζα την κάθε στιγμή, θα την κοιτούσα, θα την ζούσα!**

Σταματήστε να ανησυχείτε για μικροπράγματα. Μή δίνετε σημασία στο ποιός δεν σας χωνεύει, ποιος έχει περισσότερα, και ποιός κάνει τι. Αντιθέτως, ας απολαύσουμε τη σχέση μας με αυτούς που μάς ΑΓΑΠΟΥΝ. Ας σκεφτούμε όλα αυτά με τα οποία μάς έχει ευλογήσει ο Θεός... και τι κάνουμε εμείς για να βελτιώσουμε τους εαυτούς μας νοητικά, φυσικά, συναισθηματικά και πνευματικά. Η ζωή είναι πολύ μικρή για να την αφήσετε να προσπεράσει Μάς δί-νεται μόνο μια ευκαιρία - μετά φεύγει.

Σας εύχομαι να έχετε μια ευλογημένη μέρα.

(Η Erma Bombeck πέθανε από καρκίνο -
Επιλογή Ε. Ζαμπούρα)

λομαι ἤδη τὸν λόγον... ὥς μοι φαίνεται εἰκότως
 ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν... τὸν βίον θεωρεῖν
 μέλλων ἀποθανεῖσθαι... ἐστὶ μέγιστα οἷσε-
 σθαι... οὐκ ἔστιν οὐδὲ τοσοῦτον ὅ-

Εἰκόνη «Εὐκλείδους» ἀπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου
 (1879-80) ἐκ τῆς 1927, ἀπὸ τοῦ Μ. Ζωγράφου, Ἀθήναις.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ (ΑΘΩΣ) ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Μ. Ζωγράφου

Τα βουνά, που με τον τεράστιο όγκο τους ενώνουν γη και ουρανό, αποτέλεσαν ανέκαθεν τις κατοικίες των θεών. Το ίδιο συνέβη και με το Άγιο Όρος που πριν από τη χριστιανική ονομασία του ήταν το ιερό όρος Άθως. Κατά την ελληνική μυθολογία ο Άθως ήταν ένας από τους Γίγαντες που ήταν γιοι του Ουρανού και της Γαίας. Κατά τη διάρκεια μια μάχης μεταξύ Θεών και Γιγάντων, ο Άθως άρπαξε το ψηλότερο από τα όρη της Θράκης και

το έριξε κατά των Θεών. Αυτό έπεσε στην ομώνυμη χερσόνησο, η οποία παλαιότερα ονομαζόταν Ακτή.

«Αθωίς ακτή» ονομάζεται από τον Θουκυδίδη. Είναι το τρίτο «πόδι» μιας «τρίποδης» χερσονήσου, της Χαλκιδικής, που τότε ονομαζόταν Σιθωνία. Οι αρχαιότεροι κάτοικοι του Άθωνα ήταν οι Πελαγοί, σε αυτούς όμως κυριάρχησαν οι Χαλκιδείς και έδωσαν το όνομά τους στη Χαλκιδική χερσόνησο. Ο Όμηρος αναφέρει τον Άθωνα στην Ιλιάδα. Ο γεωγράφος Σκύλαξ ο Καρναθεύς γράφει για πέντε αρχαίες πόλεις στον Άθωνα: Δίον, Κλεωναί, Χαράδρια, Ολόφυξος και Σάνη. Ο Πλίνιος, αρκετούς αιώνες μετά, αναφέρει τις πόλεις Θύσσο, Απολλωνία και Ουρανούπολη. Ο πληθυσμός αυτής της πόλης αποτελείτο από νεαρές παρθένες, τις ιέρειες της θεάς Αρτέμιδος. Η Άρτεμις ήταν η θεά που κυριαρχούσε στον Άθω. Η Ουρανούπολη δεν αποτελούσε πόλη με τη συνηθισμένη έννοια. Εδώ εστέλλοντο νεαρές παρθένες από ολόκληρη την τότε Μεγάλη Ελλάδα, δηλαδή από την Κάτω Ιταλία μέχρι τις Ιωνικές πόλεις της Μ. Ασίας. Πήγαιναν σε ηλικία 12 ετών να σπουδάσουν την ιερατική τέχνη, 3-4 χρόνια, και να μυηθούν στα μυστήρια της Θεάς. Κατόπιν εστέλλοντο στις ιδιαίτερες πατρίδες τους. Η Ουρανούπολη ήταν άβατο για τους άνδρες, στους οποίους απαγορευόταν η είσοδος επί ποινή θανάτου. Εδώ ήταν το Ιερό της Θεάς, το σπουδαιότερο της χερσονήσου. Στην περιφέρεια της Μονής Μεγίστης Λαύρας στη θέση Παλαιόκαστρο, εντός ειδικού άντρου διατηρείτο και φυλάσσετο από τις παρθένες το «Άσβεστο ή ακοίμητο Πυρ», από τα πανάρχαια ελληνικά χρόνια. Γι' αυτό ονομάστηκε «Λαύρα». Περίφημη ήταν και η μικρή πόλη Καρυαί με το ονομαστό ιερό της Καρύας Αρτέμιδος ή Καρυάτιδας, το οποίο, όπως και τα άλλα ιερά της Θεάς, αποτελούσε άβατο για τους άνδρες. Στις γιορτές προς τιμήν της Καρύας Αρτέμιδος, κεντρική θέση είχαν οι «Καρυάτιδες χοροί». Ο χορός αυτός ενέπνευσε τους Έλληνες καλλιτέχνες να κατασκευάσουν τις Καρυάτιδες του Ερεχθείου στην Αθήνα.

Στην αρχαία Ελλάδα, όλες οι κορυφές των βουνών ήταν αφιερωμένες στο Μέγα Θεό Δία, τον Πατέρα Αθανάτων και θνητών. Υπήρχε Δίας Ακραίος, Δίας Κορυφαίος, Δίας Ύψιστος

και Δίας Επάκριος. Στον Άθω που η μυτερή κορυφή του αγγίζει τον ουρανό στα 2.000μέτρα, λατρεύετο ως Αθώος Ζεύς. Στην κορυφή του όρους υπήρχε ένα μεγάλο άγαλμα του Διός και γύρω βωμοί αφιερωμένοι σε διάφορες θεότητες, δεδομένης της πολυθεϊας των αρχαίων Ελλήνων. Εάν ένας θνητός είχε διαπράξει κάποιο παράπτωμα, ανέβαινε στην κορυφή του βουνού, θυσίαζε στο βωμό του Αθώου Δία, εξαγνιζόταν και ονομαζόταν πλέον Αθώος. Κατά μία εκδοχή, από εδώ έλκει την καταγωγή της η λέξη «αθώος», που χρησιμοποιείται στη δικαστική πρακτική. Στην κορυφή του Άθω βρίσκεται σήμερα το εκκλησάκι της Μεταμορφώσεως. Η θεά Άρτεμις που έδωσε το μεγάλο όρκο των θεών να παραμείνει ανέγγιχτη, είχε ζητήσει από τον πατέρα Δία την κυριαρχία των ορέων και των δρυμών. Ένας ομηρικός ύμνος λέει:

«Εἰς τὰ σκιερὰ ὄρη καὶ τὶς ἀνερμοδαρμένες κορυφαί τέρπεται μετὰ τὴν ἀγρὰ τετνώνοντας τὸ ὀλόχρυσον τόξον καὶ πέμπει βέλη ἀλγινά».

Η Άρτεμις είναι η θεά της άγριας φύσης που δεν έχει βεβηλωθεί από το ανθρώπινο χέρι. Κόρη του Δία και της Λητούς, ή κατ' άλλους, του Δία και της Δήμητρας. Η Άρτεμις περιπλανιέται σ' αυτό το άγριο περιβάλλον με την ακολουθία της, τις Νύμφες των βουνών και των δασών, και το αγαπημένο της ελάφι. Διακρίνεται για την ομορφιά της (γι' αυτό και η ονομασία «Καλλίστη»). Η προστάσία της θεάς δεν περιορίζεται μόνο στη Φύση. Επεκτείνεται και στους ανθρώπους, και ιδιαίτερα στους νέους οι οποίοι της αφιερώνουν τις κόμες τους ή μια πλεξίδα από τα μαλλιά τους. Η Άρτεμις αντιπροσωπεύει την εφηβεία, τη μουσική, το χορό και τα τραγούδια. Είναι επίσης προστάτιδα των γυναικών κατά τα διάφορα στάδια της ζωής τους, γι' αυτό και οι επωνυμίες «Φιλομείραξ», «Φιλοπάρθενος», «Λυσιζώνη» και «Λυπηρία». Όταν βοηθά στους πόνους του τοκετού, ονομάζεται «Ειλείθυια». Την επικαλούνται ακόμη, οι υπερήλικες γυναίκες για να έχουν καλό τέλος. Κάποτε εμφανίζεται ζωόμορφη με όψη αρκούδας ή ελαφιού.

Στο ναό της θεάς Αρτέμιδος στη Βραυρώνα Αττικής, υπηρε-

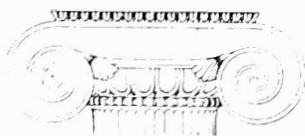
τούσαν κοριτσάκια από 5 έως 10 ετών, με το όνομα «άρκτοι». Ενδιαφέρον παρουσιάζει και το γεγονός ότι στη Δυτική Κρήτη, στην άκρη του ακρωτηρίου υπάρχει σπήλαιο γνωστό με το όνομα Αρκουδιά, που είναι αφιερωμένο στην Παναγιά την Αρκουδιώτισσα. Παλαιότερα αυτό το σπήλαιο συνδεόταν με τη λατρεία της Αρτέμιδος. Υπάρχει λοιπόν εδώ, μια προέκταση της λατρείας της Θεάς στο πρόσωπο της χριστιανικής Παναγίας, η οποία προστατεύει τους κατοίκους της περιοχής και τους κυνηγούς από τις αρκούδες και τα άλλα άγρια ζώα του δάσους. Καμία άλλη θεά δεν έχει συνδεθεί με την Παναγιά όσο η Άρτεμις. Η Άρτεμις είναι επίσης σεληνιακή θεά και αποκαλείται «Νυκτοπόλος», «Νυκτοφάνεια», «Σελασφόρος». Αντιπροσωπεύει μια από τις πιο γνωστές μορφές της Πανάρχαιας Μεγάλης Θηλυκής Θεάς, και η λατρεία της θεωρείται προγενέστερη του Απόλλωνα. Στη Μ. Ασία, η Μεγάλη Μητέρα των θεών που κοντά στη μητρότητα είχε και χαρακτηριστικά ερμαφρόδιτου, ονομαζόταν επίσης Μεγάλη Άρτεμις. Η δική μας Άρτεμις, δεν ονομάζεται ποτέ «Μητέρα». Ήταν παρθένα, αλλά στις πράξεις της και την αγριάδα έμοιαζε με αγόρι, όπως συμβαίνει σ' εκείνη την ηλικία των κοριτσιών που προστάτευε η Άρτεμις. Πολλά διηγούνται γι' αυτήν την παρθένα κυνηγό. Θεά του κυνηγιού η Άρτεμις για τους πολλούς, αλλά για όσους μελετούν φιλοσοφικά την ελληνική παράδοση είναι θεά που εκπροσωπούσε το νόμο της αγνότητας. Έγινε η πρώτη μορφή του δυναμικά απωθητικού νόμου της αγνότητας, γεγονός που της έδωσε τον τίτλο της τοξεύτρας θεάς του κυνηγιού.

Κατά τον αρχαιολάτρη συγγραφέα Βλάσση Ρασιά, αυτή κατέχει όλα τα ψυχικά κέντρα του πλανήτη γη και αντιπροσωπεύει το πνεύμα ενός θεραπευτικού σαμανισμού της Μητριαρχικής εποχής, με έμφαση στις ψυχικές παθήσεις. Να υποθέσουμε ότι τα κέντρα αυτά αντιστοιχούν στα πνευματικά ενεργειακά κέντρα της Γης, για τα οποία μίλησαν ο Γάλλος εσωτεριστής Ρενέ Γκενόν, και η Αλίκη Μπέιλι; Ας σημειωθεί ακόμη η διαπίστωση, ότι οι σημαντικότεροι τόποι λατρείας που είναι δικτυωμένοι με τις λεγόμενες γραμμές της Γης (Ley), φορείς κάποιου είδους ενέργειας, είναι εκείνοι που σχετίζονται με την Αρτέμιδα και τον

Απόλλωνα, θεότητες αρχικά συνδεδεμένες με τη Φύση και την Άνοιξη. Αντίθετα δεν συμβαίνει με άλλες θεότητες όπως π.χ. ο Δίας. Τόπος δύναμης, λοιπόν, το όρος Άθως, το σημερινό Άγιον Όρος όπου, όπως αναφέρει ο Λουκιανός, οι αρχαίοι κάτοικοί του ζούσαν πάνω από 130 χρόνια, όχι μόνο λόγω περιβάλλοντος αλλά κυρίως χάρη στα βότανα που χρησιμοποιούσαν. Ο Φιλόστρατος μας διηγείται ότι πολλοί Έλληνες φιλόσοφοι πήγαιναν στον Άθω για αυτοσυγκέντρωση και διαλογισμό.

Άλλα επίθετα της Αρτέμιδος είναι: Πυθία, Δαφνία, Ποταμία, Ελαφιοβόλος. Η βασικότερη, όμως, από τις δικαιοδοσίες της ήταν η προστασία της παρθενικότητας και της αγνείας. Τα ιερά της στον Άθωνα μέσα στα πυκνά δάση αποτελούσαν, όπως προαναφέραμε, άβατο για τους άνδρες. Ενώ όμως στην αρχαιότητα άβατο αποτελούσαν για τους άνδρες μόνο τα ιερά, σήμερα υπάρχει Άβατο σε ολόκληρη τη χερσόνησο του Άθω, και όχι πλέον για τους άνδρες αλλά, αντίθετα, για τις γυναίκες. Ίσως να εξηγείται από το γεγονός ότι πριν ακόμη από τη γέννηση του Ιησού, η γυναίκα θεωρείτο από την Ιουδαϊκή θρησκεία μιαρή και κατώτερη από τον άνδρα, εξαιτίας του «προπατορικού αμαρτήματος». Όμως, σε μια γυναίκα, στη μητέρα του Ιησού, Παρθένο Μαρία, είναι αφιερωμένος ο ιερός αυτός τόπος, γι' αυτό αποκαλείται «Περιβόλι της Παναγίας».

Δύο υπέρτατες γυναικείες μορφές δεσπόζουν, λοιπόν, στο Όρος Άθως από τα προχριστιανικά χρόνια έως σήμερα: η Θεά Άρτεμις που λάτρευαν οι αρχαίοι Έλληνες, και η Παναγία που λατρεύεται σήμερα. Χριστιανική παρουσία στο Όρος παρατηρείται από τον 4ο μ.Χ. αιώνα, εποχή που σηματοδεύτηκε από την επικράτηση του χριστιανισμού. Η ονομασία «Άγιον Όρος» αναγνωρίστηκε τον 11ο αιώνα, σύμφωνα με χρυσόβουλο έγγραφο του Αλεξίου του Α' του Κομνηνού.

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ

Ι. Χαλαμπούπουλος

Χειμερινό ηλιοστάσιο: Ένα συμβολικό ορόσημο μέσα στο χειμώνα, που είναι άμεσα συνδεδεμένο με τις αρχέγονες ηλιακές δοξασίες και τα πανάρχαια μυστηριακά δρώμενα. Ασφαλώς και δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι η 25η Δεκεμβρίου προσλαμβάνει ένα ιδιαίτερο νόημα και αποκτά μια βαρύνουσα διάσταση στο κοσμοθεωρητικό, αλλά και ιστορικό υπόβαθρο όλων των παραδοσιακών θρησκειών. Ανέκαθεν ημέρα ιερή, διαιωνίζει από τα βάθη των αιώνων μια παράδοση πάναγνη, αναλλοίωτη, βαθιά μυσταγωγική, συνυφασμένη με δοξασίες οι οποίες καθοδήγησαν για χιλιάδες χρόνια το Ελληνικό γένος, στην πιο ακτινοβόλα και επιβλητική πορεία της Ακμής του.

Ο μήνας Δεκέμβριος είναι η περίοδος των μεγάλων χειμερινών νυκτών, κατά τη διάρκεια των οποίων παρατηρείται μια παύση, μια ανάπαυλα των διεργασιών εκείνων που απορρέουν από τη φυσική δυναμική κατάσταση του ήλιου. Κρύβει μέσα του μια μεγαλειώδη αλήθεια, έχοντας ως αποκορύφωσή του το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Τότε ακριβώς διαπιστώνεται μια έξαρση της επιρροής των πνευματικών ενεργειών, έξαρση η οποία γνωρίζει την κορύφωσή της τη νύκτα της 24ης – 25ης Δεκεμβρίου. Ο Ήλιος θέτει και πάλι σε κίνηση την ανοδική του πορεία στον Ουρανό, καταυγάζοντας με το Ακτινοβόλο Φως του και την επιβλητική παρουσία του, σύμπασα τη Δημιουργία. Αυτή τη νύκτα ο

Πνευματικός Ήλιος μεγιστοποιείται και επιδρά κατά το μέγιστο δυνατό της ισχύος του, ασκώντας ευεργετική επίδραση στην εξέλιξη των πνευματικών και φιλοσοφικών διεργασιών.

Κατά την περίοδο που διαδέχθηκε τον προκατακλυσμιαίο πολιτισμό, εορταζόταν η γέννηση του ημίθεου Ηρακλή, και αργότερα η αγωγή της 25ης Δεκεμβρίου ταυτίστηκε με τη γέννηση του Βάκχου αλλά και του Αδωνιδος. Το άναμμα της επιβλητικής πυράς σε περίοπτες θέσεις των βουνών, συνιστούσε τη σιωπηλή αλλά, ωστόσο, φωτόλουστη αναγγελία της γέννησης του Υπερτατου Θεού. Κατά τον μυσταγωγό Πλούταρχο, την ημέρα αυτή υφίσταντο μυστηριακές τελετουργίες στις οποίες αναφερόταν ότι «Ο καρπός που δημιουργείται είναι ο Ήλιος». Επρόκειτο περί μυστηριακών δρωμένων στα οποία αναφερόταν ότι η εποχή του χειμώνα ταυτίζεται με τη γέννηση του Ήλιου ως ένα μικρό παιδί, που σταδιακά γιγαντώνεται έως ότου αποτελέσει τον «Βασιλέα του Σύμπαντος», κατά τον Ιουλιανό.

Η ανωτερότητα του θεού Ήλιου, ο οποίος βρήκε την έκφρασή του στη μορφή του Φοίβου Απόλλωνος, έγκειται στο γεγονός ότι ο ήλιος εκτός από τη φυσική του λάμψη που εκπέμπει αενάως, αποτελεί σε συμβολικό επίπεδο και τον φωτοδότη του πνεύματος. Γιος του Υπερίωνα και της αδελφής του Θείας, εμφανίζεται ως Ηέλιος στην Ομηρική παράδοση, στη δε δωρική με τη μορφή αέλιος και άλιος. Σελλοί ονομάζονταν οι πρώτοι Έλληνες φύλακες του μαντείου του Δωδωναίου Διός. Η Σελλάς, δηλαδή η Ελλάδα, λέξη σύνθετη από το Ελ – σελ = ήλιος και το λα = πέτρα,, είναι Τόπος Φωτός. Η φυσική αυτή δύναμη που καθιστά την Ιερή αυτή Γη Τόπο Φωτός, τιμάται κατά το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Μια ημέρα που έχει περιεχόμενο ιερό καθώς κατά τους Ορφικούς, «Ο Ήλιος Θείο Εν» αποτελεί. «Πάσα γαρ η κίνησις εξ Ηλίου Κυβερνάται», διατείνεται και ο Πρόκλος.

Τα Μυστήρια της Ηλιακής δυνάμεως ανέρχονται, αναμφίβολα, τόσο στην φυσική όσο και στην πνευματική ισχύ την οποία

περικλείει η Ηλιακή λάμψη. Ο Ηλιακός δίσκος που εμφανίζεται συχνά και σαν τροχός, άγεται σύμφωνα με τις παραδοσιακές λατρείες, από δύο άλογα εκτυφλωτικής λευκότητας, έχοντας ως Ηνίοχό τους τον ίδιο το θεό Ήλιο. Τα άλογα σε εσωτερικό επίπεδο αλληγορούν την ενέργεια, ενώ ο Ήλιος – Ηνίοχος, τον παράγοντα εκείνο που χαλιναγωγεί και καθυποτάσσει την ενεργειακή ισχύ. Εκείνο όμως που χρήζει ιδιαίτερας επισημάνσεως συνδέεται με την αντίληψη των αρχαίων προγόνων μας, σύμφωνα με την οποία ο Ήλιος ταυτιζόταν με ένα τεράστιο μάτι που θα μπορούσαμε να το θεωρήσουμε ως τον πανεπόπτη οφθαλμό. Αυτό το Ηλιακό μάτι, σύμφωνα με τον Πίνδαρο, αποτελεί τον γεννήτορα των θνητών οφθαλμών μας. Ήλιος σε συμβολικό επίπεδο, σημαίνει Φως. Από την απώτατη αρχαιότητα, το Φως σε συμβολικό – μυστηριακό επίπεδο ταυτίστηκε εννοιολογικά με τη Γνώση, καθώς και με κάθε Αγαθοποιό δύναμη, σε αντιδιαστολή προς το σκότος, μια ερεβώδη φυσική κατάσταση, στην οποία αποδόθηκαν διαμετρικώς αντίθετες ιδιότητες.

Όλοι μας διαθέτουμε ενδόμυχα, στο Ναό της Ψυχής μας, το Θείο Σπινθήρα. Όλοι είμαστε κοινωνοί του Θεϊκού Φωτός, που προσωποποιεί ο Φοίβος Απόλλων, ο θεός του Φωτός και της Λάμψης. **Και αυτή η εσωτερική λάμψη, όσο πιο έντονη καθίσταται, τόσο περισσότερο αντηχεί την ψυχική μας καλλιέργεια και την πνευματική μας ολοκλήρωση, υπό την αιγίδα πάντοτε του φωτοδότη – ζωοδότη Ήλιου.**

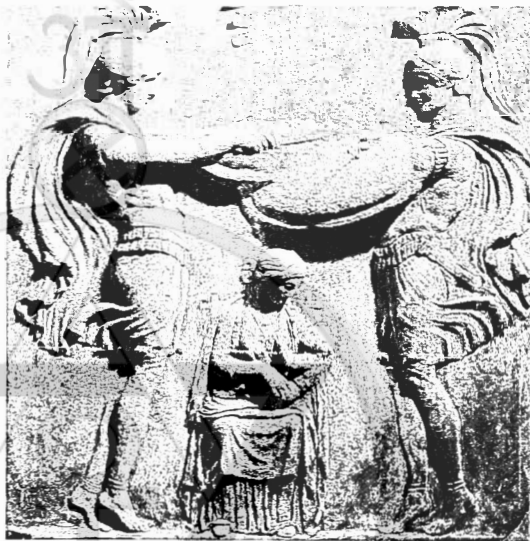
(Από το βιβλίο, «Τα Αρχαία Μυστήρια και οι σύγχρονες επιβιώσεις τους»)

Το Αστέρι του Δία

Η ελληνική ιστορία μάς πάει πίσω στην αρχαιότητα όταν μια άλλη γέννηση άλλαξε την πορεία του κόσμου.

Στα όρη τα ψηλά της Κρήτης (Δικταίο Άντρο) βρήκε καταφύγιο η Ρέα για να γεννήσει το Δία, σώζοντάς τον από τον πατέρα του Κρόνο, που σκότωνε τα νεογέννητα παιδιά του από φόβο μήπως χάσει την εξουσία. Εκείνο το θείο βρέφος, ο Κρηταγενής Δίας, ανατράφηκε από μια αίγα, την Αμάλθεια, και τον προστάτεψαν οι Κουρήτες. Οι «Διογενέτορες», όπως τους αποκαλεί ο Ευριπίδης, χτυπούσαν τα όπλα τους και χόρευαν τον πυρρίχιο χορό για να καλύψουν τα κλάματά του, ώστε να μην τον ανακαλύψει ο πατέρας του. Μεγαλώνοντας ο Δίας τίμησε την Αμάλθεια κάνοντάς την **λαμπερό αστέρι**, ενώ οι Κρήτες έστησαν ιερά σε σπήλαια και οργάνωναν τελετές για να δοξάσουν τη γέννηση του νεαρού θεού. Εκτός από το σπήλαιο του Ψυχρού στο οροπέδιο του Λασιθίου, και το Ιδαίο Άντρο στον Ψηλορείτη, ταυτίζεται από πολλούς ερευνητές με το σπήλαιο της γέννησης, ενώ στο σπήλαιο της Ειλειθυίας, της θεάς του τοκετού, στην Αμνισό Ηρακλείου, δύο σταλαγμίτες λατρεύονταν ως είδωλα της θείας μητέρας και του θείου βρέφους.

(Από το περιοδικό National Geographic)
(Επιλογή Φ. Ζάουερ-Καραμανλή)

Ο ΔΑΙΜΩΝ

Κ. Γρηγοριάδης

Λέξη η οποία στους αρχαίους σήμαινε «δαίμονα αγαθόν ή δαίμονα κακόν και πονηρόν», ο οποίος διευθύνει τα του κόσμου και τα κατευθύνει σύμφωνα με τις δικές του βουλές. Η δύναμη της ψυχής κάθε ανθρώπου, η οποία τον οδηγεί. Στη σημερινή εποχή αναφέρεται και ως οδηγός. Στην εκκλησιαστική γλώσσα αναφέρεται ως πονηρός δαίμων.

Κατά τον Ν. Λούβαρη, η έννοια της λέξεως «δαίμων» διαφέρει από εποχή σε εποχή. Ο Πλάτων στον Κρατύλο, ταυτίζει τη λέξη προς τον δαίμονα (γνώστη). Στον Όμηρο η λέξη «δαίμων» αφορά κυρίως την αόριστον θεία δύναμη η οποία ασκεί αγαθή ή κακή ενέργεια επί των ανθρώπων, σε αντίθεση με την λέξη Θεός, η οποία είναι προσωποποίηση της δυνάμεως ταύτης, νοούμενης κατ' εικόνα του ανθρώπου. Κατά τον Ησίοδο, οι δαίμονες είναι θεότητες ενδιάμεσοι μεταξύ θεών και ανθρώπων, με έργα τα οποία κατά τον Όμηρο, ανήκουν μόνο εις τους θεούς. Οι δαίμονες είναι ή τέκνα θεών και ανθρώπων, ή θνητοί θεοποιηθέντες μετά θάνατον.

Οι δαίμονες στην αρχαία θρησκεία είναι διαφόρων κατηγοριών. Σπουδαιότεροι ήσαν οι **Πρόπολοι**, οι τελούντες έργα βοηθοί των θεών. Το πρότυπο των Πρόπολων δαιμόνων ήταν ο θεός Ερμής. Βαθμηδόν γεννήθηκε η πίστη ότι έκαστος άνθρωπος γεννιέται με προσωπικό δαίμονα αγαθόν ή φαύλον. Οι Έλληνες φιλόσοφοι μεταχειρίστηκαν τη λέξη «Δαίμων» για να δηλώσουν την ψυχή του Σύμπαντος (Θαλής, Ηράκλειτος, Δημόκριτος,

Εμπεδοκλής). Πολλοί από τους φιλοσόφους δεχόταν ότι στον άνθρωπο κατοικούν δαίμονες καλοί ή κακοί, το δε δαιμόνιον του Σωκράτους είναι η ονομασσότερη περίπτωση. Από τα σωζόμενα του Ερμή του Τρισμέγιστου βλέπουμε ότι και αυτός δίδασκε την περί δαιμόνων δοξασία. Γενικώς όλοι οι αρχαίοι λαοί, Ινδοί, Αιγύπτιοι, Χαλδαίοι κλπ., πίστευαν στους δαίμονες.

Στους Πέρσες υπάρχουν οι αγαθοί δαίμονες δια των οποίων κυβερνάται ο κόσμος, καθώς επίσης και οι πονηροί μεταξύ των οποίων υπάρχει συνεχής πάλη. Οι αρχαίοι Έλληνες διέκριναν τον Αγαθοδαίμονα ο οποίος δρούσε ευεργετικά στους ανθρώπους, και τον Κακοδαίμονα ο οποίος τους έβλαπτε. Κατά τον Πλούταρχο τον Χαιρωνέα, οι δαίμονες είναι δεσμός που συνδέει το θεό με τους ανθρώπους, και οι οποίοι επεμβαίνουν στην πορεία των ανθρώπων. Ο χριστιανισμός παρέλαβε επίσης τη δοξασία περί δαιμόνων και τους χώρισε εις καλούς (αγγέλους) και εις κακούς (διαβόλους). Φύλακες αγγέλους αναφέρει ακόμη και η Ελληνική Μυθολογία. Ο Ησίοδος τους αποκαλεί «επιχθόνιους φύλακες θνητών ανθρώπων».

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι οι περί υπάρξεως πνευματικών τινών όντων δοξασίες, είναι οι αυτές από των αρχαιοτάτων χρόνων της ιστορίας μέχρι των ημερών μας, για όλες γενικώς τις θρησκείες.

«...Αλλά μεταξύ των αθάνατων θεών και των θνητών... πρέπει να υπάρχει άνωθεν του ανθρώπου και κάτωθεν των θεών μια (ενδιάμεσος) ουσία, η οποία ως μεσάζων να συνδέει τα άκρα όρια, εις τρόπον ώστε το σύνολον της λογικής δημιουργίας να συνδέεται προς εαυτό. (Οι Δαίμονες-Άγγελοι, οι Αγανοί Ήρωες και τα λοιπά μακάρια πνεύματα)...»

Ιεροκλής

(Σχόλια στα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων)

ΠΟΠΟΛ ΒΟΥ

Το Ιερό Βιβλίο των Κιτσέ – Μάγια

Ιφιγ. Κασταμονίτη

Μέρος 4ο

Η Δημιουργία του Ανθρώπου

Στη σημερινή εποχή, δεν είναι μόνο οι αρχαιολόγοι, οι βιολόγοι και οι ανθρωπολόγοι που προσπαθούν να ανακαλύψουν τη μαγεία του ανθρωπίνου παρελθόντος. Ολόκληρος σχεδόν ο κόσμος αναρωτιέται και πολύ συχνά ερευνά τις αρχαίες παραδόσεις, τις θρησκείες, τη μυθολογία, καθώς επίσης και τις παρατηρήσεις εκείνων που έχουν συντάξει τα απανταχού ιερά κείμενα.

Αναζητούν μέσα σε όλα αυτά, κάποια στοιχεία που να τους οδηγήσουν στην κατανόηση του θαύματος της ανθρώπινης προέλευσης, ή «δημιουργίας», που στο μακρινό παρελθόν αποτελούσε μέρος της διδασκαλίας των Μυστηρίων. Γιατί ο άνθρωπος ανέκαθεν επιθυμούσε να μάθει το πώς, το πότε

και το πού της προέλευσης όχι μόνο της φυλής του αλλά και ολόκληρου του ανθρώπινου είδους, και της ίδιας της ζωής ακόμη.

Στο ιερό κείμενο των Κίτσε Μάγια υπάρχουν σχετικές περιεκτικές που μιλούν για τέσσερις διαφορετικές και συνεχόμενες «δημιουργίες», οι οποίες είχαν σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση του σημερινού ανθρώπινου είδους. Πολλαπλές δημιουργίες αναφέρονται και σε άλλες μυθολογικές παραδόσεις, αν και παρουσιάζονται με διαφορετικό τρόπο και διαφορετικά ονόματα (π.χ. Ησιόδος – γένη, Βεδική παράδοση – Ρίζες φυλές κλπ). Η εξιστόρηση στο Πόπολ Βου ξεκινά από το πρώτο βιβλίο, όταν μέσα στο διαλογισμό του ο τριπλός ή τετραπλός Θεός (βλ. Ιλίσος, τ. 255) αποφάσισε να δημιουργήσει τον άνθρωπο. Αρχικά δημιουργήθηκαν τα ζώα και τα πουλιά, αλλά όταν οι Δημιουργοί τους ζήτησαν να τους λατρεύσουν, εκείνα...

«...σφύριζαν, ούρλιαζαν και έσκουζαν και δεν μπορούσαν να πουν ούτε μία λέξη... Είναι αδύνατο να πουν το όνομά μας, αυτό δεν είναι καλό, είπαν οι Δημιουργοί... Η αγνή πλησιάζει. Ας φτιάξουμε εκείνον που θα μας θρέφει με τιμές και θα μας διατηρεί με τη λατρεία του. Τι πρέπει να κάνουμε για να μας θυμούνται στη γη; Τα πρώτα πλάσματα που δημιουργήσαμε δεν μπορούν να μας λατρεύσουν, ας φτιάξουμε, λοιπόν όντα υπάκουα, γεμάτα σεβασμό για εμάς...» (βιβλ. I, κεφ.2)

Ωστόσο, δεν κατάσχεσαν τα ζώα και τα πουλιά, αλλά τα καταδίκασαν να γίνουν τροφή σε εκείνους που θα ερχόταν, δηλαδή τους ανθρώπους. Ύστερα κάλεσαν τους Προπάτορες, τον Γέρο και τη Γραία της Αυγής και τους ζήτησαν να φτιάξουν το ανθρώπινο είδος. ● οι πρώτοι άνθρωποι (πρώτη δημιουργία) φτιάχτηκαν από λάσπη, αλλά η προσπάθεια δεν είχε επιτυχία. Γιατί ήταν πλάσματα με σώματα μαλακά που λύνιζαν και έπεφταν κάτω, δεν είχαν δύναμη να κινηθούν και δεν έβλεπαν. Μίλησαν αλλά δεν είχαν νου. Σύντομα βράχηκαν και άρχισαν να λιώνουν, και τότε οι Προπάτορες τους κατάσχεσαν (βιβλ. I, κεφ.2). Η πρώτη αυτή προσπάθεια της Φύσης απέτυχε και τα πλάσματά της διαλύθηκαν. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι, πιθανόν, τα πλά-

σματα αυτά ήταν από αστρική ύλη, εύπλαστη και εύκολα διαλυόμενη, δηλαδή ήταν πλάσματα παρόμοια με εκείνα που αναφέρονται στη Μυστική Δοξασία (Ε.Π.Μπλαβάτσκι, τόμ. ΙΙΙ), και τα οποία, αποτελούσαν την Πρώτη και Δεύτερη Ρίζα – Φυλή της ανθρωπότητας. Στη δεύτερη προσπάθεια (δεύτερη δημιουργία του Πόπολ Βου) χρησιμοποιήθηκε ένα πιο στέρεο υλικό, δηλαδή το ξύλο, και οι νέοι άνθρωποι ήταν ξύλινοι.

«...Δημιούργησαν ξύλινες φιγούρες. Έμοιαζαν με ανθρώπους, μιλούσαν και περπατούσαν σαν άνθρωποι, πολλαπλασιάστηκαν και κατέκλυσαν τη γη. Αλλά δεν είχαν ψυχές, ούτε νου και δεν θυμόταν τους Δημιουργούς τους... Έτσι έχασαν την εύνοια της Καρδιάς του Ουρανού... Οι ξύλινες φιγούρες δεν είχαν αίμα ούτε ουσία, η σάρκα τους ήταν κίτρινη και τα άκρα τους στεγνά...» (βιβλ Ι, κεφ. 2)

Ο χαρακτηρισμός «ξύλινοι άνθρωποι» είναι μεταφορικός και όχι κυριολεκτικός, και προσδιορίζει ένα μη εξελιγμένο και άνοο είδος πρωτανθρώπων, όπως οι πρώτες υποφυλές της 3ης ρίζας - φυλής, στη Βεδική παράδοση (Μ.Δ. τόμ. ΙΙΙ). Στη σημερινή εποχή, επίσης, η έκφραση «ξύλινος άνθρωπος» περιγράφει κάποιον που είναι ψυχρός και άκαμπτος σαν ξύλο, στεγνός από συναισθήματα και οξύνοια, δηλαδή έναν πνευματικά ακαλλιέργητο και μη εξελιγμένο άνθρωπο. Δεν απέχει πολύ από τις ξύλινες φιγούρες του Πόπολ Βου με τα στεγνά άκρα και την κίτρινη, χωρίς αίμα (ή θερμή) σάρκα. Δυσανεστημένοι, τότε, οι Προπάτορες από τη συμπεριφορά των ξύλινων ανθρώπων, τους κατάστρεψαν προκαλώντας ένα κατακλυσμό που πλημμύρισε τη γη. Ωστόσο, μερικοί από αυτούς κατάφεραν να σωθούν σκαρφαλώνοντας σε πολύ ψηλά δένδρα, και εκεί παρέμειναν ώπου έγιναν πίθηκοι.

«...Έτσι, λέγεται πως το είδος των πιθήκων προήλθε από τους ξύλινους εκείνους ανθρώπους και τώρα ζει στα δάση... Γι' αυτό και οι πίθηκοι μοιάζουν με τους ανθρώπους και είναι ένα παράδειγμα για τη μορφή εκείνων που φτιάχτηκαν από ξύλο...» (βιβλ Ι, κεφ. 3)

Οι πίθηκοι αυτοί είναι εκείνοι που, σύμφωνα με την παράδοση των Μάγια, προσπαθούν να κόψουν το Δένδρο της Ζωής (Wakah Han, βλ. Ιλίσος τ. 256), και να εμποδίσουν την έλευση της αυγής. Την έλευση του Ήλιου και της νέας ζωής. Η προέλευση των πιθήκων σύμφωνα με την παραπάνω περιγραφή, έρχεται σε αντίθεση, βέβαια, με τη Δαρβινική θεωρία που υποστηρίζει πως ο άνθρωπος προήλθε από τον πίθηκο και όχι το αντίστροφο. Ωστόσο, η άποψη των αρχαίων Μάγια δεν είναι η μοναδική. Κάτι ανάλογο περιέχεται π.χ. στην αρχαία παράδοση των Ιμαλαίων (βλ. Μ. Δοξασία, τόμ. ΙΙΙ - Ε. Π. Μπλαβάτσκυ), αν και σε αυτήν, ο πίθηκος «γεννιέται» από τον άνθρωπο με ένα διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι στο Πόπολ Βου. Ας μη βιαστούμε να τα απορρίψουμε όλα αυτά ως υποθέσεις των «άγριων και απολίτιστων πρωτόγονων λαών», γιατί όπως έχουμε δει σε αρκετές περιπτώσεις, η σημερινή επιστήμη συχνά συγκλίνει στις ανακαλύψεις της, με θεωρίες που περιέχονται μέσα στα αρχαία αυτά κείμενα.

Η Τρίτη δημιουργία στο Πόπολ Βου, είναι η εποχή των Δίδυμων Ηρώων - Θεών και του κόσμου όπου έζησαν και έδρασαν. Ήταν μια περίοδος ανάμεσα στον κατακλυσμό και την εμφάνιση του σημερινού ανθρώπου, και που πιθανόν έλαβε χώρα στο αιθερικό πεδίο της γης, ή τα πεδία των Δυνάμεων, και όχι επί του φυσικού της εδάφους. Αυτό, βέβαια, δεν μπορεί να αποδειχθεί παρά μόνο να υποτεθεί, δεδομένου ότι η δράση των Δίδυμων Ηρώων - Θεών (που γεννήθηκαν από τους ίδιους τους θεούς και δεν δημιουργήθηκαν από αυτούς) αποκατέστησε τη γεωλογική ισορροπία στη γη, πέτυχε την «ανάσταση» της βλάστησης και έφερε τη νέα ζωή στη φύση, ενώ έγινε το πρότυπο για γην ίδρυση των κατοπινών Μυστηρίων (βλ. Ιλίσος, τ. 257). Η υπόθεση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι, ο αριθμός έξη(6) τον οποίο συμπληρώνει με την εμφάνισή του το τρίτο αυτό ζεύγος των Δίδυμων Θεών, κατέχει σημαντική θέση στο ιερό ημερολόγιο των Μάγια, το Τζόλκιν, και λογίζεται ως ο αριθμός της κοσμικής ισορροπίας.

Ερχόμαστε τώρα στην τέταρτη δημιουργία του Πόπολ Βου.

Οι Προγεννήτορες

Στο τρίτο βιβλίο περιγράφεται η δημιουργία τεσσάρων ζευγαριών που έγιναν οι προγεννήτορες των σημερινών ανθρώπων. Οι Προπάτορες θεοί, ο Γέρος και η Γραία της Αυγής, τους έπλασαν από πολύ καλαμποκιού, δηλαδή ζωτική αλλά και θεία ουσία, σύμφωνα με την αντίληψη των Μάγια. Γιατί το καλαμπόκι δεν αποτελεί μόνο βασική τροφή τους, αλλά λατρευόταν ανέκαθεν και ως θεότητα. Ας θυμηθούμε ότι ο θεός της Βλάστησης, ο Πρώτος Πατέρας με την όψη του θεού του Καλαμποκιού (γιος του Γέρου και της Γραίας της Αυγής και ο ένας από το πρώτο ζεύγος των Δίδυμων θεών), ήταν εκείνος που θυσιάστηκε, κρεμάστηκε στο Δένδρο, και με την ανάστασή του ξεκίνησε η νέα ζωή (βλ. Ιλιός, τ. 256). Τους Προπάτορες θεούς βοήθησαν δύο ζώα (η αγριόγατα του βουνού και το κογιότ) και δύο πουλιά (ο παπαγάλος και το κοράκι), πιθανόν σύμβολα δευτερευουσών θεοτήτων ή δυνάμεων της Φύσης, ή ίσως, πνευμάτων των τεσσάρων στοιχείων. Συγκέντρωσαν άφθονο υλικό από λευκό και κίτρινο καλαμπόκι, και το έφεραν στους Προπάτορες.

«...Αλέθοντας το καλαμπόκι η Γραία της Αυγής, έφτιαξε εννέα ποτά και από αυτά προήλθε η δύναμη της σάρκας και των μυών... Τότε εκείνοι (οι άνθρωποι) άρχισαν να περπατούν, να μιλούν για τη δημιουργία τους και για τους Προπάτορες, την Πρώτη Μητέρα τους (Γραία) και τον Πρώτο Πατέρα τους (Γέρο της Αυγής)...» (βιβλ. 3, κεφ.1)

«...Δεν είχαν γεννηθεί από γυναίκα, αλλά είχαν δημιουργηθεί από τους Προπάτορες, και τα ονόματά τους ήταν: Balam – Quitze (τζάγκουαρ που γελάει), Balam – Acab (τζάγκουαρ της νύκτας), Mahucutan (αχτένιστος, αναμαλλιασμένος), και Iqui – Balam (τζάγκουαρ της σελήνης ή μαύρο τζάγκουαρ)...» (βιβλ. 3, κεφ.4)

Ο αριθμός εννέα(9) αποτελεί έναν αριθμό – κλειδί για τους αρχαίους Μάγια. Κατέχει την ίδια θέση με τη δική μας δεκάδα (10), και σ' αυτόν βασίζονται κατά μεγάλο μέρος, οι υπολογισμοί του ιερού ημερολογίου τους, Τζόλκιν. Θεωρούν ότι συμβολίζει την κυκλική περιοδικότητα και την ολοκλήρωση, ότι είναι ο αριθμός των μυθικών Κυρίων της Νύκτας και του Χρόνου, καθώς και το

σύμβολό τους. Επίσης, οι ρίζες του μυθικού Δένδρου της Ζωής είναι εννέα (βλ. Ιλισός, τ. 256) ενώ οι κύριες διακλαδώσεις στα κλαδιά του είναι δεκατρείς(13). Δηλαδή, ένας αριθμός που επίσης αποτελεί ένα σημαντικό κλειδί στους κοσμικούς υπολογισμούς τους, ως σύμβολο της παλμικής Συμπαντικής Κίνησης και της ολοκλήρωσης του Κοσμικού Κύκλου. Δεκατρία είναι επίσης, τα υπεργίγινα κοσμικά επίπεδα της κοσμοθεωρίας τους. Ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός ότι το φυσικό, ιερό τους δένδρο Σείμπα, σύμβολο του Κοσμικού Δένδρου της Ζωής, έχει εννέα κεντρικές ρίζες, και ο κορμός του στην πλήρη ανάπτυξή του υπεράνω του εδάφους, φέρει δεκατρείς κύριες διακλαδώσεις.

Οι πρώτοι πατέρες των σημερινών ανθρώπων έχουν το όνομα του τζάγκουαρ, το οποίο οι Μάγια λάτρευαν ως θεότητα και πύρινη δύναμη. Πολλοί θεοί τους σχετίζονται με αυτό, όπως ο θεός Τζάγκουαρ του Ήλιου, ο θεός Τζάγκουαρ – Κωπηλάτης κλπ. Είναι κυρίως θεοί που είχαν ενεργή συμμετοχή στην πράξη της κοσμογονίας, ως όψεις της Υπέρετατης Θεότητας, της Καρδιάς του Ουρανού, όπως καταγράφεται σε διάφορα κείμενα (κώδικες) των αρχαίων Μάγια. Επίσης, ο Θρόνος του Τζάγκουαρ είναι ο θρόνος του Μεγάλου Θεού. Η λέξη Balam έχει επίσης και την έννοια του Μάγου – Σαμάνου, και έτσι, οι πρώτοι αυτοί άνθρωποι της τέταρτης δημιουργίας, ήταν οι Μεγάλοι Σαμάνοι της φυλής των Κίτσε Μάγια. Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι βασιλείς των αρχαίων Μάγια προσέθεταν το όνομα αυτό στο δικό τους, και έφεραν συνήθως στους ώμους τους το δέρμα ενός τζάγκουαρ. Ήθελαν έτσι, να δείξουν την κατευθείαν καταγωγή τους από τους Μεγάλους Σαμάνους, καθώς και την ένωσή τους με την πύρινη δύναμη του θεού Τζάγκουαρ. Κάτι ανάλογο, βέβαια, σπαντάται και σε άλλους αρχαίους λαούς, ανατολής και δύσης.

Οι προγεννιότεροι ήταν ωραίοι άνθρωποι, προικισμένοι με ευφυΐα, είχαν ψυχή και νου. Είχαν διόραση και γνώριζαν όλα όσα υπήρχαν στον κόσμο. Έβλεπαν «τα πάντα επάνω στη γη και τον ουρανό, και όλα όσα ήταν κρυμμένα σε απόσταση, και είχαν την παντογνωσία των θεών».(βιβλ.3, κεφ. 2). Ωστόσο, οι Δημιουργοί δεν ήταν πολύ ευχαριστημένοι με αυτό και ανησύχησαν που τα πλάσματά τους έγιναν σαν και τους ίδιους. Έτσι αποφάσισαν να

περιορίζουν τις δυνάμεις των ανθρώπων.

«...*Ας βλέπουν μόνο εκείνο που βρίσκεται γύρω τους, ας ακούν μόνο ό,τι υπάρχει κοντά τους. Είναι μόνο τα δημιουργήματά μας, ας μη γίνουν θεοί όμοιοι με εμάς... Ας έχουμε τον έλεγχο των επιθυμιών τους γιατί δεν είναι καλό αυτό που βλέπουμε σ' αυτούς... Έτσι, η Καρδιά του Ουρανού θόλωσε την όραση των ανθρώπων, μείωσε την ακοή τους και η αρχική σοφία των πατέρων μας καταστράφηκε...*»

«...*Ύστερα έφτιαξαν τις συντρόφους τους, όμορφες γυναίκες που βρέθηκαν δίπλα τους ενώ εκείνοι κοιμόταν. Μόλις τις είδαν, η καρδιά τους γέμισε από χαρά γιατί ήταν ξεχωριστές γυναίκες. Τα ονόματά τους ήταν Caha- Paluna (καταρράκτης), Chamina (όμορφο νερό), Tzumuniia (νερό του κολιβρίου), και Coquixala (νερό του παπαγάλου)... Γέννησαν τους ανθρώπους, τις μεγάλες και τις μικρές φυλές μας, και έγιναν οι πρόγονοι του λαού Κίτσε. Αυτοί ήταν οι πρόγονοί μας, αλλά όταν οι άνθρωποι πλήθυναν στην ανατολή, τους έδωσαν διαφορετικά ονόματα...*» (βιβλ 3. κεφ. 3).

Οι προγεννήτορες με τις συζύγους τους, συναντώνται στις περισσότερες παραδόσεις και έτσι διαπιστώνουμε ότι, ως έννοια, είχαν καθολική αποδοχή σε όλο σχεδόν τον αρχαίο κόσμο, όπως και πολλά άλλα στοιχεία των παραδόσεών τους. Άλλοτε εμφανίζονται στο πρόσωπο ενός ατόμου και άλλοτε σε περισσότερα. Μπορούν να θεωρηθούν ως ουράνιοι άνθρωποι, ως θείες οντότητες δημιουργημένες στους αιθερικούς κόσμους. Ως γιοι του Προπάτορα ή Δημιουργικού Λόγου ή Νου, και ακόμη ως «...Τιτάνες, Γαίης τε και Ουρανού αγλάα τέκνα, ημετέρων πρόγονοι πατέρων...», όπως τραγουδά ο Ορφεύς. Η αρχική παντογνωσία τους και η κατοπινή απώλειά της είναι ένα στοιχείο που επίσης συναντάται σε πολλές παραδόσεις. Συνήθως αναφέρεται είτε ως «πτώση» των αγγέλων ή θεών, ως πτώση του Ανθρώπου, ή ακόμη, ως «κατακρήμνιση» των Τιτάνων. Θα μπορούσαν, ωστόσο, να εκληφθούν όχι ως θεοί αλλά ως πανάρχαιοι Μεγάλοι Βασιλείς που, λόγω των ευεργεσιών τους προς την τότε ανθρωπότητα, έτυχαν αθάνατης μνήμης εκ μέρους της μέσω των μυθολογικών εξισορρήσεων της ζωής τους.

(Συνεχίζεται)

ΝΑΑΜ, ή ΛΟΓΟΣ

(Από τη διδασκαλία των Σιχ)

Το Νάαμ ή Λόγος είναι ο Μεγάλος Προπάτορας, ή η Πανάρχαια Αιτία ολόκληρης της δημιουργίας με τις διάφορες διαιρέσεις, υψηλές και χαμηλές. Είναι ο θεμέλιος λίθος του Κόσμου με τις διαιρέσεις του. Είναι ο Δημιουργός των Ουρανών και των κάτω κόσμων. Είναι ο Εκδηλωτής όλων των μορφών. Είναι το υπόστρωμα όλων των περιοχών. Είναι ο Λυτρωτής όλων των δεσμών. Δεν υπάρχει παρά μόνο μια πηγή των διαφόρων διαιρέσεων του χρόνου και του Σύμπαντος.

Το Νάαμ (η Αρχή του Ήχου) χαρακτηρίζεται από ένα γλυκό και γαλήνιο Ηχητικό Ρεύμα. Αυτή η Αιθέρια Μουσική παίζει συνεχώς μέσα σε κάθε άτομο. Αλλά ωστόσο εξαγνιστεί και ακινητοποιηθεί ο νους, δεν μπορεί κανείς να ακούσει τις αντηχήσεις αυτού του Ηχητικού Ρεύματος. Δεν μπορεί να υπάρχει λατρεία με ένα ακάθαρτο νου. Καθώς αντηχεί μέσα σ' όλες τις καρδιές, δεν λιγοστεύει ούτε αυξάνει και είναι Αναλλοίωτη Μονιμότητα. Ο Θεός εκδήλωσε τον Εαυτό Του ως Νάαμ, το Νάαμ που αντηχεί παντοτεινά. Δεν μπορεί να ιδωθεί με τα μάτια, ούτε μπορεί να κατανοηθεί, αλλά παρ' όλα αυτά είναι τόσο γλυκό και τόσο αγαπητό.

Το Νάαμ είναι η Αρχή της Ζωής που εργάζεται μέσω κάθε πράγματος που ζει, και η απόσυρσή του σημαίνει αποσύνθεση, διάλυση και θάνατο. Το σώμα είναι η έδρα του Νάαμ, γιατί ο Θεός έκανε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα Του». Μπορεί κανείς να αφιερώσει τον εαυτό του στη λατρεία του Νάαμ ή Λόγου οποιαδήποτε ώρα και σε οποιοδήποτε μέρος, γιατί δεν υπάρχει κανείς περιορισμός σ' αυτό. Το Νάαμ είναι μια μεγάλη αποθήκη όλων όσων μπορεί κανείς να επιθυμήσει. Γιατί λοιπόν να ψάχνω έξω γι' αυτό ή για εκείνο; Ένας που είναι βαλμένος μέσα στο Νάαμ, είναι πάντοτε απορροφημένος εσωτερικώς και έχει αιώνια μακαριότητα.

(Από το βιβλίο «Νάαμ ή Λόγος, ο Δημιουργός του Σύμπαντος»)

ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Με ρωτούν συχνά, ποιοι είναι οι Διδάσκαλοι της Θεοσοφικής Εταιρείας. Μερικοί λένε πως είναι «πνεύματα» ή υπερφυσικά όντα, αλλά δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αν ακούτε τα λόγια του κόσμου, ποτέ δεν θα διαμορφώσετε μια σωστή αντίληψη γι' αυτούς. Και πρώτα απ' όλα, είναι ζωντανοί άνθρωποι, γεννήθηκαν όπως εμείς, και θα πεθάνουν όπως όλοι οι θνητοί. Μερικοί από αυτούς ξεπερνούν αρκετά ό,τι εσείς ονομάζετε μια συνηθισμένη ηλικία, δεν υπάρχει όμως τίποτε αξιοθαύμαστο σε αυτό. Αλλά ποια θεωρείτε συνηθισμένα όρια ηλικίας; Διάβασα για ένα Μεξικανό που έζησε 190 χρόνια. Ποτέ όμως δεν άκουσα άνθρωπο θνητό, λαϊκό ή διδάσκαλο, που να έζησε τα μισά χρόνια του Μαθουσάλα. Μου είπαν πως έζησε 969 χρόνια. Δεν είχα καμιά υποχρέωση να το πιστέψω αυτό και έβαλα τα γέλια. Από τότε πολλοί με θεωρούν βλάσφημο και αιρετικό υποκείμενο. Πολλοί λίγοι από τους Διδασκάλους μας ενδιαφέρονται για τη μακροζωία.

Τους ονομάζουμε Διδασκάλους γιατί μας διδάσκουν, και επίσης, γιατί από αυτούς δεχθήκαμε όλες τις θεοσοφικές αλήθειες, έστω και αν μερικοί από εμάς τις έχουν διατυπώσει άτεχνα, και άλλοι, πάλι, τις έχουν εννοήσει λανθασμένα. Οι Διδάσκαλοι ή Μαχάτμας είναι άνθρωποι μεγάλης σοφίας και ακόμη μεγαλύτερης αγιότητας, και τους ονομάζουμε Μύστες. Η λέξη Μαχάτμα είναι ένας πολύ παλιός ινδικός όρος και σημαίνει «Μεγάλη Ψυχή». Μεγάλη με την ηθική της ανύψωση και τη διανοητική της περιωπή. Δεν είναι ασκητές με την συνηθισμένη έννοια, παρόλο που ζουν μακριά από την τύρβη και τους αγώνες του δυτικού κόσμου. Είναι απομακρυσμένοι μόνο από τη Δύση αλλά στη δική τους χώρα κυκλοφορούν φανερά όπως όλος ο κόσμος. Οι δυνάμεις τους δεν είναι υπερφυσικές. Οφείλονται στο ότι καλλιέργησαν και ανέπτυξαν ιδιότητες που υπάρχουν λανθάνουσες

μέσα σε κάθε άνθρωπο. Ακόμα και η επιστήμη αρχίζει να αναγνωρίζει την ύπαρξη αυτών των δυνάμεων.

Οι Διδάσκαλοι δεν οδηγούν την Εταιρεία, ούτε καν τους ιδρυτές της. Κανείς ποτέ δεν βεβαίωσε κάτι τέτοιο. Περιορίζονται μόνο στο να επαγρυπνούν και να την προστατεύουν. Αυτό αποδεικνύεται αρκετά από το γεγονός ότι, κανένα σφάλμα δεν μπόρεσε να ανακόψει την πορεία της και την πρόοδό της, και καμιά επίθεση δεν μπόρεσε να την συντρίψει. Οι Διδάσκαλοι βλέπουν το μέλλον και όχι το παρόν, και κάθε σφάλμα που κάνουν τα μέλη της αντιπροσωπεύει μια αύξηση σοφίας για τις ημέρες που έρχονται. Ο καθένας οφείλει να αποκτήσει τη σοφία με τη δική του προσπάθεια και πείρα, και με τη δική του αξία. Οι χριστιανικές εκκλησίες που ισχυρίζονται ότι τις οδηγεί ένας ακόμη πιο ανώτερος Διδάσκαλος, το ίδιο το «Πνεύμα το άγιο», έχουν πέσει μέσα στους αιώνες, και εξακολουθούν να πέφτουν ακόμη, όχι μόνο σε σφάλματα αλλά και σε αιματηρά εγκλήματα. Κανείς όμως, χριστιανός δεν θα άφηνε την πίστη του στον Διδάσκαλο Ιησού, να σβήσει γι' αυτό το λόγο. Το «σφάλλιν ανθρώπινον». Errare humanum est.

Οι Διδάσκαλοι εμπνέουν τις ιδέες στους συγγραφείς των θεοσοφικών κειμένων, αλλά αφήνουν τη φιλολογική ανάπτυξη σε αυτούς. Αυτό δεν είναι θαύμα. Θαύμα σημαίνει κάποια λειτουργία υπερφυσική, ενώ πραγματικά δεν υπάρχει τίποτε πάνω και πέρα από τη Φύση και τους νόμους της. Μερικά από αυτά τα «θαύματα» έχουν αναγνωριστεί από την επιστήμη, όπως ο υπνωτισμός, που μια όψη του είναι η «υποβολή». Δηλαδή μια μορφή μεταβίβασης της σκέψης. Δεν είναι μακριά η ημέρα που ο επιστημονικός κόσμος θα υποχρεωθεί να αναγνωρίσει πως ένα πνεύμα επιδρά πάνω σε ένα άλλο σε οποιαδήποτε απόσταση, όπως επιδρά και ένα σώμα πάνω σε ένα άλλο με το οποίο βρίσκεται σε στενή επαφή. Όταν δύο πνεύματα βρίσκονται σε σχέσεις συμπάθειας μεταξύ τους και τα όργανα με τα οποία εκδηλώνονται είναι συντονισμένα ηλεκτρομαγνητικά, τότε τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει τη μεταβίβαση της σκέψης κατά βούληση, από το ένα στο άλλο. Γιατί, αφού η ουσία της σκέψης δεν είναι υλικής μορφής ώστε να μπορεί η απόσταση να τη χωρίσει από το αντιζείμενο όπου προσηλώνεται, η μόνη διαφορά που μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σε δύο πνεύματα είναι διαφορά φάσης (δονήσεων). Αν το εμπόδιο αυτό υπερνικηθεί, τότε γιατί είναι «θαύμα» η μεταβίβαση της σκέψης σε

οποιαδήποτε απόσταση; Αν λοιπόν οι στοιχειώδεις γνώσεις των ανθρώπων για τον υπνωτισμό επιτυγχάνουν αποτελέσματα, πώς θέλετε ένα Μύστης με τόσο ψυχοπνευματικό δυναμισμό που έχει, να μην κατορθώνει πράγματα, που η περιορισμένη γνώση μας για τους νόμους που τα διέπουν να μας κάνει να τα θεωρούμε «θαύματα»;

Πολλοί λίγους θεόσοφους, ωστόσο, εμπνέουν κατ' αυτό τον τρόπο, γιατί τέτοιες λειτουργίες απαιτούν ειδικές συνθήκες. Ένας ασυνείδητος αλλά επιδέξιος Μύστης της Μαύρης Αδελφότητας – τους ονομάζουμε Σκοτεινούς Αδελφούς ή Ντούγκπας – συναντά μικρότερες δυσκολίες. Γιατί ένας τέτοιος μάγος, Ντούγκπα, μπορεί να υποτάξει χωρίς κανένα σεβασμό οποιαδήποτε διάνοια θέλει, και να την υποδουλώσει στην καταχθόνια δύναμή του. Οι Διδάσκαλοι όμως, ποτέ δεν κάνουν ένα τέτοιο πράγμα. Δεν έχουν το δικαίωμα – αν δεν θέλουν να πέσουν στη μαύρη μαγεία – να αποκτήσουν απόλυτη κυριαρχία πάνω στο αθάνατο Εγώ οποιουδήποτε ανθρώπου. Δεν μπορούν γι' αυτό το λόγο να επιδράσουν παρά μόνο πάνω στη σωματική και ψυχική φύση του ανθρώπου, αφήνοντας όμως εντελώς ελεύθερη τη βούλησή του. Και έτσι, προς έναν άνθρωπο που δεν έχει ψυχικό σύνδεσμο με τους Διδασκάλους και δεν τον ενισχύει η απόλυτη πίστη και η αφοσίωσή του προς αυτούς, αν εκείνοι θελήσουν να του μεταβιβάσουν τη σκέψη τους, αισθάνονται μεγάλες δυσκολίες να διαπεράσουν τη χαοτική, συννεφιασμένη ατμόσφαιρά του, που δεν ανταποκρίνεται στις απαραίτητες προϋποθέσεις μιας τέτοιας επικοινωνίας.

Αν, λοιπόν, η δύναμη αυτή υπάρχει, υπάρχουν επίσης και οι Διάνοιες, είτε ενσαρκωμένες είτε όχι, που την οδηγούν, καθώς και ζωντανά συνειδητά όργανα με τα οποία μεταβιβάζεται, και τα οποία τη δέχονται. Το μόνο που πρέπει να προσέχουμε είναι η «μαύρη μαγεία», δηλαδή η κατάχρηση των ψυχικών δυνάμεων ή των μυστικών της Φύσης. Η χρησιμοποίηση των απόκρυφων ικανοτήτων του ανθρώπου για εγωιστικούς και αμαρτωλούς σκοπούς. Εμείς που ξέρουμε ότι υπάρχουν καλοί και άγιοι Μύστες, δεχόμαστε επίσης και το γεγονός ότι υπάρχουν και κακοί, σατανικοί Μύστες ή Ντούγκπας. Η λέξη «μαγεία» είναι εκείνο που σας τρομάζει γιατί ηχεί στ' αυτιά σας σαν πρόληψη. Δεν μπορείτε να πιστεύετε στην πραγματικότητα και την αποτελεσματικότητα μιας δύναμης υποβολής που χρησιμοποιούν οι υπνωτιστές και οι μαγνητιστές, αλλά να μην παραδέχεστε αυτή την ίδια δύναμη όταν χρησιμοποιείται σε κακούς σκοπούς. Δεν μπορείτε

να παραδέχεστε πως υπάρχει μόνο καλό και όχι κακό, να αναγνωρίζετε το γνήσιο νόμισμα και να αποκλείετε την ύπαρξη του κάλπικου. Τίποτα δεν υπάρχει χωρίς το αντίθετό του. Η ημέρα, το φως, το καλό, δεν θα μπορούσαν να τυπωθούν στη συνειδήσή μας χωρίς την αντίθεση που φέρνει η νύκτα, το σκοτάδι, το κακό.

Δεχόμαστε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση, τη θεωρία που θέλει να είναι η υπόθεση των Διδασκάλων ένα μυθιστόρημα που το γέννησε η φαντασία της κας. Μπλαβάτσκι. Καλύτερα οι άνθρωποι να μην πιστεύουν στους Μαχάτμας. Καλύτερα να νομίζουν στα σοβαρά πως η χώρα τους βρίσκεται μόνο στη φαιά ουσία του μυαλού της, παρά να βεβηλώνεται το όνομά τους και το μεγάλο ιδανικό τους. Οι καλύτεροι θεόσοφοι φρονούν πως καλύτερα τα ονόματα των Διδασκάλων να μην είχαν ποτέ φανερωθεί. Τα ονόματα δύο από αυτούς, έχουν υποστεί μεγάλη βεβήλωση. Δεν υπάρχει σχεδόν ούτε ένα μέντιουμ που να μη διατείνεται πως τους είδε. Κάθε ομάδα απατεώνων που χρηματίζεται με τα πάντα, εμφανίζεται σαν να την καθοδηγούν και να την κατευθύνουν κάποιοι «Διδάσκαλοι», και μάλιστα πολύ πιο ανώτεροι από τους δικούς μας. Μεγάλη και βαριά είναι η ενοχή εκείνων που η μεντιουμική τους φύση, ή η δίψα τους για κέρδη και η ματαιοδοξία τους, τους ωθεί σε τέτοιους ισχυρισμούς. Πολλούς ανθρώπους εξαπάτησαν και έλκεψαν τέτοιες ομάδες, που πουλούν μυστικά δύναμης, γνώσης και πνευματικής αλήθειας εισπράττοντας το χωρίς αξία χρυσάφι. Και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι, το ιερό όνομα του Αποκρυφισμού και οι άγιοι Φύλακές του σύρθηκαν μέσα στη βρώμικη λάσπη, και βεβηλώθηκαν γιατί τους συνδύασαν με ποταπά κίνητρα και ανήθικες πράξεις. Έτσι χιλιάδες άνθρωποι απομακρύνθηκαν από το μονοπάτι της αλήθειας και του φωτός, εξαιτίας της κακής φήμης και της αδικίας που δημιούργησαν αυτές οι απάτες, οι τυχοδιωκτισμοί και οι τσαρλατανισμοί σε όλη αυτή την υπόθεση.

Σας επαναλαμβάνω πως κάθε σοβαρός θεόσοφος, σήμερα, λυπάται από τα βάθη της καρδιάς του γιατί αυτά τα ιερά ονόματα και πράγματα κοινοποιήθηκαν στον κόσμο, και εύχεται θερμά να μπορούσαν να κρατηθούν μυστικά μέσα σ' ένα στενό κύκλο βέβαιων και αφοσιωμένων φίλων και μαθητών των Διδασκάλων.

(Κανονική όπως και σε άλλα θέματα, εμφανίζεται η Ε. Μπλαβάτσκι, αλλά πάντοτε επίκαιρη, ακρόη και στη σημερινή εποχή. ΙΛΙΣΟΣ)

Κυκλοφορούν οι νέες εκδόσεις των έργων της ιδρύτριας της Θ.Ε.

Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ

Η Φωνή της Σιγής Το Κλειδί της Θεοσοφίας Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό

Διατίθενται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία
και στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,

T.T. 106 71

Τηλ.+Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

Ταχυδρομική ή τηλεφωνική παραγγελία με αντικαταβολή

Το Κλειδί της Θεοσοφίας.....16€

Η Φωνή της Σιγής8€

Τα Πρώτα Βήματα στον Αποκρυφισμό8€

Είναι οι Μαθητές των Διδασκάλων, "Διάμεσο";

(Το παρακάτω άρθρο της Ε. Μπλαβάτσκυ, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Theosophist* - Ιούνιος 1884. Θεωρώντας ότι δίδει κάποιες εξηγήσεις και διευκρινίσεις σε σημεία του κειμένου από το ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ, που βρίσκεται στις σελ. 44-45 του παρόντος τεύχους ΙΛΙΣΟΥ, και ότι, κατά κάποιον τρόπο συμπληρώνει το ανωτέρω κείμενο – βλ. «μεταβίβαση σκέψης, μαγνητισμός», κρίνουμε σκόπιμο να το συμπεριλάβουμε στην παρούσα έκδοση του περιοδικού μας.)

Στη νέα έκδοση (1884) του Βασιλικού Λεξικού από τον J.Ogilvie, L, L, D., διαβάζουμε ότι: " Διάμεσο είναι το άτομο εκείνο μέσω του οποίου οι πράξεις ενός άλλου ατόμου λέγεται ότι εκδηλώνονται και μεταφέρονται με ζωικό μαγνητισμό, ή το άτομο μέσω του οποίου γίνονται, όπως ισχυρίζονται, πνευματικές υλοποιήσεις. Πιο ειδικά είναι το άτομο που λέγεται πως είναι ικανό να έρθει σε επικοινωνία με τα πνεύματα των αποθανόντων."

Σαν αποκρυφιστές, δεν πιστεύουμε σε καμία επικοινωνία με τα "πνεύματα των αποθανόντων" όπως συνήθως γίνεται κατανοητή αυτή η έκφραση, για τον απλό λόγο ότι γνωρίζουμε πως τα πνεύματα των "αποθανόντων" δεν μπορούν και δεν κατέρχονται, ούτε επικοινωνούν μαζί μας. Και καθώς η παραπάνω έκφραση του σχετικού Λεξικού, "με ζωικό μαγνητισμό", θα είχε προφανώς τροποποιηθεί αν ο εκδότης του ήταν αποκρυφιστής, ενδιαφερόμαστε μόνο για το πρώτο τμήμα της ερμηνείας της λέξης "Διάμεσο", που λέει ότι: " Διάμεσο είναι ένα άτομο, μέσω του οποίου οι πράξεις κάποιου άλλου ατόμου λέγεται ότι εκδηλώνονται και μεταφέρονται". Εδώ, θα θέλαμε να μας επιτραπεί να προσθέσουμε ότι αυτό μπορεί να γίνει: "Είτε με τη συνειδητή είτε με την ασύνειδη ενεργή θέληση αυτού του άλλου ατόμου".

Θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να βρεθεί πάνω στη γη ένας άνθρωπος, που δεν είναι λιγότερο ή περισσότερο ευαίσθητος στο "Ζωικό Μαγνητισμό", ή την ενεργή βούληση ενός άλλου ανθρώπου, που είναι εκείνο το οποίο στέλνει αυτό το "Μαγνητισμό". Ας δούμε μερικές περιπτώσεις τέτοιας ευαισθησίας, που δεν γίνονται συνήθως αντιληπτές:

- Αν ένας αγαπητός Στρατηγός καλπάζει μπροστά από το στρατό του την ώρα της μάχης, όλοι οι στρατιώτες γίνονται αυτομάτως "διάμεσα". Γεμίζουν ενθουσιασμό, τον ακολουθούν χωρίς κανένα φόβο, και ορμούν σαν καταιγίδα μέσα στη φονική μάχη. Μια μοναδική και κοινή παρόρμηση τούς διαπερνά όλους, και κάθε ένας γίνεται το "Διάμεσο" ενός άλλου. Το πλήθος γεμίζει με ηρωισμό, και μόνο εκείνος που δεν έχει καμία απολύτως διαμεσότητα και είναι επομένως απρόσιτος από κάθε επιδημική ή ενδημική ηθική επίδραση, θα αποτελέσει την εξαίρεση, θα θυμηθεί την ανεξαρτησία του και θα φύγει μακριά.

- Αν ένας ιεροκήρυκας της "αφύπνισης" σταθεί μπροστά στους οπαδούς του και ενώ ό,τι λέει μπορεί να είναι οι πλέον κραυγαλέες ανοησίες, παρ' όλα αυτά οι πράξεις του και ο ισχυρός και επιβλητικός τόνος της φωνής του, θα είναι αρκούντως εντυπωσιακά ώστε να προκαλέσουν "μια αλλαγή στην καρδιά" ανάμεσα στο γυναικείο, τουλάχιστον, πλήθος του ποιμνίου του. Και αν είναι ένας ισχυρός άνδρας, ακόμη και οι σκεπτικιστές "που έρχονται για να χλευάσουν, θα μείνουν εκεί για να προσευχηθούν".

- Οι άνθρωποι πηγαίνουν στο θέατρο και κλαίνε και "πονούν τα πλευρά τους" από το γέλιο, ανάλογα την παράσταση, εάν είναι παντομίμα, τραγωδία ή κωμωδία.

Δεν υπάρχει άνθρωπος, εκτός από τον καθαρά ξεροκέφαλο, που τα συναισθήματά του και κατά συνέπεια οι πράξεις του, να μην μπορούν να επηρεαστούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, και τελικά οι ενέργειες του ενός να μεταφέρονται και να πραγματοποιούνται μέσω ενός άλλου. Όλοι επομένως, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, είναι Διάμεσα, και με αυτή την έννοια, ένα άτομο που δεν είναι Διάμεσο, είναι ένα "τέρας", μια αποτυχία της φύσης, γιατί στέκεται χωριστά από την ανθρώπινη κοινωνία. Γι' αυτό, η παραπάνω ερμηνεία του λεξικού δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί επαρκής για να παρουνισιάσει τη σημασία της λέξης "Διάμεσο" στην κοινή

αποδοχή του όρου, εκτός αν προσθέσουμε μερικές λέξεις και πούμε ότι: "Ένα διάμεσο είναι ένα άτομο μέσω του οποίου λέγεται πως εκδηλώνονται και μεταφέρονται οι πράξεις ενός άλλου ατόμου σε αφύσικο σημείο, από την συνειδητή ή ασύνειδη ενεργή θέληση του άλλου ατόμου". Αυτό μειώνει αυτόματα τον αριθμό των "Διάμεσων" στον κόσμο, σε μέτρο ανάλογο με χώρο γύρω από τον οποίο τραβάμε μια διαχωριστική καμπύλη που σημειώνει τη διαφορά ανάμεσα στο φυσικό και το αφύσικο.

Θα είναι και πάλι, εξίσου δύσκολο να προσδιορίσουμε ποιος είναι διάμεσο και ποιος δεν είναι, ή με άλλα λόγια, πού σταματά η λογική και πού αρχίζει η τρέλα. Κάθε άνθρωπος έχει τη μικρή του "αδυναμία" και κάθε άνθρωπος έχει τη μικρή του "διαμεσότητα", δηλαδή κάποιο τρωτό σημείο μέσω του οποίου μπορεί να επηρεαστεί. Ούτε ο ένας μπορεί, λοιπόν, να θεωρηθεί πραγματικά τρελός, ούτε και ο άλλος μπορεί να αποκληθεί "διάμεσο". Οι απόψεις συχνά διαφέρουν εάν ένας άνθρωπος είναι τρελός ή όχι, και έτσι με παρόμοιο τρόπο μπορεί να διαφέρουν σχετικά με τη «διαμεσότητά» του. Στην πρακτική καθημερινή ζωή, ένας άνθρωπος μπορεί να είναι πολύ εκκεντρικός αλλά δεν θεωρείται τρελός, εκτός αν η τρέλα του αγγίξει ένα σημείο όπου δεν ξέρει πλέον τι κάνει και γίνεται ανίκανος να φροντίσει τον εαυτό του ή τις υποθέσεις του. Ας το προεκτείνουμε αυτό στα Διάμεσα, και ας πούμε ότι διάμεσα θεωρούνται μόνο εκείνα τα άτομα που επιτρέπουν σε άλλα άτομα να τα επηρεάζουν με τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω, σε τέτοιο βαθμό που να χάνουν τον αυτοέλεγχό τους και να μην έχουν καθόλου δική τους θέληση, και να μην μπορούν να ελέγξουν τις πράξεις τους. Σε αυτή την περίπτωση μια τέτοια απώλεια αυτοελέγχου μπορεί να είναι είτε ενεργητική είτε παθητική, συνειδητή ή ασύνειδη, ηθελημένη ή αθέλητη, και διαφέρει ανάλογα με τη φύση εκείνου ο οποίος ασκεί μια τέτοια επιρροή πάνω στο "διάμεσο".

Ένας άνθρωπος μπορεί συνειδητά και ηθελημένα να υποτάξει τη θέλησή του σε ένα άλλο άτομο και να γίνει σκλάβος του. Αυτό το άλλο άτομο μπορεί να είναι άνθρωπος, και τότε το "διάμεσο" να γίνει ο πιστός του υπηρέτης, που θα χρησιμοποιηθεί για καλό ή για κακό σκοπό από αυτόν. Αυτό το άλλο άτομο ή "οντότητα" μπορεί να είναι μια ιδέα όπως η αγάπη, αλλά και η απληστία, το μίσος, η ζήλια, η φιλαργυρία ή κάποιο άλλο πάθος, και το απο-

τέλεσμα στο “διάμεσο” να είναι ανάλογο με τη δύναμη της ιδέας, αλλά και τη δική του δυνατότητα για αυτοέλεγχο. Αυτό το άλλο “άτομο” μπορεί να είναι ένα στοιχειακό ή ένα στοιχείο, και το πτωχό “διάμεσο” να γίνει ένας επιληπτικός, μανιακός ή δολοφόνος. Αυτό το άλλο “άτομο” μπορεί να είναι η ίδια η ανώτερη αρχή του ανθρώπου, μόνη της ή επισκιασμένη από μια ακτίνα της συλλογικής συμπαντικής πνευματικής αρχής, και το “διάμεσο” να γίνει τότε μια ιδιοφυΐα, ένας συγγραφέας, ένας ποιητής, ένας καλλιτέχνης, ένας μουσικός, ένας εφευρέτης κ.λ.π. Αυτό το άλλο “άτομο” μπορεί να είναι ένα από τα ανώτερα όντα, τα επονομαζόμενα Μαχάτμας, και τότε το συνειδητό και πρόθυμο διάμεσο να ονομαστεί ένας Μαθητής τους (Chela).

Από την άλλη πλευρά, ένας άνθρωπος μπορεί να μην έχει ακούσει ποτέ στη ζωή του τη λέξη “διάμεσο”, και εντούτοις να είναι ο ίδιος ένα ισχυρό διάμεσο, αν και εντελώς ασύνειδο. Οι πράξεις του μπορεί να είναι, περισσότερο ή λιγότερο, ασύνειδα επηρεασμένες από το αόρατο και ορατό περιβάλλον του. Μπορεί να γίνει θύμα των στοιχειακών ή των στοιχείων, ακόμη και χωρίς να γνωρίζει τη σημασία αυτών των όρων, και μπορεί, συνεπώς, να γίνει ένας κλέφτης, ένας δολοφόνος, ένας μέθυσος κ.λ.π.. Πολλές φορές έχει αποδειχθεί ότι ορισμένα εγκλήματα συχνά παίρνουν επιδημική μορφή. Μπορεί, πάλι, από κάποια αόρατη και ανεξήγητη επιρροή, ένας άνθρωπος να ωθηθεί σε ενέργειες εντελώς αντίθετες από το χαρακτήρα του. Μπορεί να είναι ένας μεγάλος ψεύτης και ξαφνικά για μία και μοναδική φορά στη ζωή του, να ωθηθεί να πει την αλήθεια. Ή, μπορεί να είναι ένας κλασικός φοβιστής και ωστόσο σε μια δεδομένη στιγμή, να κάνει μια πράξη ηρωική. Ή, να είναι ένας κοινός πορτοφολάς και ξαφνικά να κάνει μια πολύ γενναιοδωρή πράξη, και πολλά άλλα.

Πέρα από όλα αυτά, ένα “διάμεσο” μπορεί να γνωρίζει την πηγή από την οποία έρχεται η επιρροή ή με άλλα λόγια, “τη φύση του ατόμου ή όντος, του οποίου η δράση μεταφέρεται μέσα από αυτόν”, αλλά μπορεί και να μη το γνωρίζει. Μπορεί να είναι κάτω από την επιρροή της δικής του έβδομης αρχής και να φαντάζεται ότι επικοινωνεί με έναν προσωπικό Ιησού Χριστό, ή έναν Άγιο. Μπορεί να βρίσκεται σε κραδασμική συνοχή με την ακτίνα της ευφυΐας του Σαίξπηρ και να γράφει Σαιξπηρική ποίηση, και ταυτό-

χρονα να φαντάζεται ότι το προσωπικό πνεύμα του Σαίξπηρ εργάζεται μαζί του. Το γεγονός και μόνο ότι πιστεύει αυτό ή εκείνο, δεν θα κάνει τα ποιήματά του καλύτερα ή χειρότερα. Μπορεί να επηρεαστεί από κάποιον Μύστη και να γράψει εξαιρετική επιστημονική εργασία και ταυτόχρονα να έχει παντελή άγνοια για την πηγή της έμπνευσής του, ή ίσως να φανταστεί ότι το "πνεύμα" του Φάραντεϋ ή του Λόρδου Βύρωνα γράφει μέσα από αυτόν, ενώ στην πραγματικότητα όλο αυτό το διάστημα να ενεργεί σαν ένας Μαθητής (Chela) παρ' ότι δεν το γνωρίζει.

Από όλα αυτά συνάγεται ότι η άσκηση της διαμεσότητας αφορά περισσότερο ή λιγότερο την εγκατάλειψη του αυτοέλεγχου, και αν αυτή ή άσκηση είναι καλή ή κακή, εξαρτάται εντελώς από το σκοπό και τον τρόπο που ασκείται. Αυτό, πάλι, εξαρτάται από το βαθμό της γνώσης την οποία κατέχει το "διάμεσο" σχετικά με τη φύση του ατόμου ή "οντότητας", στη διάθεση του οποίου συνειδητά ή ασυνείδητα αφήνει προσωρινά τη φύλαξη των φυσικών ή διανοητικών δυνάμεών του. Ένας άνθρωπος που εμπιστεύεται χωρίς καμιά διάκριση αυτές τις δυνάμεις του στην επίδραση και επιρροή οποιασδήποτε άγνωστης δύναμης, είναι χωρίς αμφιβολία ένας παλαβός και δεν μπορεί να θεωρηθεί λιγότερο τρελός από εκείνον που θα έδινε τα χρήματά του και τα τιμαλφή του στον πρώτο ξένο ή αλήτη που θα του τα ζητούσε. Συναντάμε καμιά φορά τέτοιους ανθρώπους, αν και είναι σχετικά σπάνιοι, και συνήθως αναγνωρίζονται από το παράξενο βλέμμα τους και το φανατισμό με τον οποίο υπερασπίζονται την άγνοιά τους. Τέτοιους ανθρώπους θα έπρεπε να τους λυπόμαστε αντί να τους κατηγορούμε, και αν είναι δυνατόν, θα έπρεπε να διαφωτιστούν σχετικά με τους κινδύνους που διατρέχουν. **Αλλά εάν ένας Μαθητής (Chela) που συνειδητά και ηθελημένα δανείζει προσωρινά τις διανοητικές του λειτουργίες σε ένα ανώτερο όν που το γνωρίζει, και του οποίου την αγνότητα των κινήτρων, την ειλικρίνεια του σκοπού, την ευφυΐα, τη σοφία και τη δύναμη εμπιστεύεται πλήρως, μπορεί να θεωρηθεί ένα "Διάμεσο" με την υβριστική ερμηνεία του όρου αυτού, είναι ένα ερώτημα που θα πρέπει καλύτερα να απαντηθεί από τον ίδιο τον αναγνώστη, ύστερα από πολλή περίσκεψη και εξέταση των παραπάνω αναφερθέντων.**

ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ

Έρικα. Λέτσερις

Η ευτυχία και ο πόνος εκδηλώνονται στη διάρκεια της ζωής μας με διαφορετικούς τρόπους. Οι όμορφες στιγμές που ζούμε με κάποιον που αγαπάμε όπως και οι λυπηρές φεύγουν, αλλά τις κρατάμε μέσα στις αναμνήσεις μας, μαζί με τα συναισθήματα που συνδέονται με αυτές. Μπορεί να αγαπήσαμε ανθρώπους που σήμερα δεν είναι ζωντανοί σ' αυτό τον κόσμο. Μπορεί να αγαπάμε ανθρώπους που πεθαίνουν, μπορεί να αγαπάμε ανθρώπους που φεύγουν μακριά από εμάς. **Και υποφέρουμε! Υποφέρουμε από τους χωρισμούς, υποφέρουμε από τις απογοητεύσεις, υποφέρουμε από τις αρρώστιες.** Αλλά δεν υποφέρουμε μόνο, ζούμε και στιγμές ευτυχίας και γαλήνης. Κατά την διάρκεια όλων αυτών των διαφορετικών καταστάσεων που ζούμε, σταματήσαμε ποτέ μια στιγμή για να αναρωτηθούμε: «ποιος είμαι»; Είμαι αυτές οι πρόσκαιρες σκέψεις και συναισθήματα που πάνε και έρχονται όπως τα φθινοπωρινά σύννεφα στον ουρανό; Γιατί δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον υλικό κόσμο που να είναι μόνιμο. Για παράδειγμα, αυτή ακριβώς η στιγμή είναι πρόσκαιρη, και σε λίγα λεπτά θα έχει φύγει όπως όλα στη φύση. Ρωτήστε κάποιον που πεθαίνει, πώς βλέπει την ζωή. Θα σας απαντήσει πως ήταν σαν το βλεφάρισμα του ματιού, σαν ένα όνειρο που πέρασε πολύ γρήγορα.

Η Θεοσοφία και ο αποκρυφισμός έχουν να κάνουν με την εσωτερική μας φύση. Καμία σοφία δεν μπορεί να προσεγγισθεί, καμία ολοκλήρωση δεν μπορεί να υπάρξει στο μυαλό ενός ανθρώπου που δεν είναι ικανός να ερευνήσει τα βάθη της ψυχής. Η διαδικασία της αυτογνωσίας βασισμένη σε εσωτερικές έρευνες είναι το βασικότερο βήμα στο μονοπάτι της Θεοσοφίας και του αποκρυφισμού. Κάθε στιγμή είναι μοναδική και δεν πρόκειται να υπάρξει ξανά η ίδια σε ολόκληρο το σύμπαν. Τι σημαίνει αυτή η φράση; Ότι είναι απαραίτητο να αναπτύξουμε ένα εσωτερικό επίπεδο πληρότητας. Ένα στάδιο που μας επιτρέπει να ζήσουμε την παρούσα στιγμή στο σύνολό της, όπως ένα παιδί

που βλέπει για πρώτη φορά ένα λουλούδι. Στο μυαλό ενός παιδιού δεν υπάρχει θέση για σκέψεις και συναισθήματα που συνδέονται με τις συνθήκες που μπορούν να αναπτύξουν φόβους και προκαταλήψεις.

Ο Krishnamurti αναφέρει:

"Στην παρατήρηση υπάρχει πάντα ο παρατηρητής. Ο παρατηρητής που, με τις προκαταλήψεις του, με τις βελτιώσεις του, με τους φόβους του και τις ενοχές του και όλα τα υπόλοιπα, είναι ο παρατηρητής, ο λογοκριτής, και μέσω των ματιών του βλέπει, και επομένως πραγματικά δεν βλέπει καθόλου, αλλά καταλήγει μόνο σε συμπεράσματα βασισμένα στην προηγούμενη εμπειρία και τη γνώση του. Οι προηγούμενες εμπειρίες, τα συμπεράσματα και η γνώση αποτρέπουν την πραγματική παρατήρηση."

Ο παρατηρητής είναι η προσωπικότητα, το σύνολο των συναισθημάτων και των σκέψεών μας, και για αυτό τον λόγο είναι ανίκανος να δει πραγματικά. Στην πραγματικότητα αναφέρει ότι δεν υπάρχει κανένας παρατηρητής ή παρατηρούμενο, επειδή αυτά είναι ένα. Αυτή η κατάσταση του μυαλού στην οποία αναφέρεται, μου θυμίζει αυτό που είτε ο Ιησούς:

"Αληθινά σας λέω, αν δεν αλλάξετε και δεν γίνετε όπως τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε ποτέ στο βασίλειο του ουρανού. Όποιος γίνει ταπεινός όπως ένα παιδί θα είναι ο μέγιστος στο βασίλειο του ουρανού. Οποιοσδήποτε καλωσορίζει ένα τέτοιο παιδί στο όνομά μου, καλωσορίζει εμένα τον ίδιο." (Κατά Ματθαίον, 18:1-)

Ένας νους μη φωτισμένος από το Budhi δεν θα εκφράσει σοφία αλλά διάνοια, και θα οδηγήσει τον φιλαλήθη να αντιμετωπίσει το μεγάλο δράκο, **την υπεροψία**. Εάν αρνηθεί να τον αντιμετωπίσει τώρα, ο δράκος θα τον παγιδεύσει στο μέλλον, και αν πιστέψει ότι τον νίκησε, τον καταβρόχθισε ήδη. Η ταπεινοφροσύνη, όπως ο Ιησούς ανέφερε, είναι ένα εσωτερικό πεδίο ανοικτό στη πιθανότητα λαθύν σε οποιοδήποτε διανοητικό συμπέρασμα, και ανοικτό για το νέο. Στην πραγματικότητα, ο αληθινά σοφός είναι εκείνος που ξέρεi πόσο αδαής είναι. Ποια είναι η φύση του Budhi; Απεριόριστη αγάπη, απρόσκοπτη και χωρίς οποιαδήποτε σκιά εγωισμού. Αυτό το πεδίο δεν μπορεί να εκφραστεί μέσω ενός μυαλού ακόμα ριζωμένου στον εγωισμό. Οι ίδιες οι δονήσεις της αγνής αγάπης είναι ασυμβίβαστες και δεν μπορούν να εκφραστούν μέσα από τις σκιές του εγωισμού. Η Mabel Collins στο μικρό βιβλίο της "Φως στην Ατραπό", αναφέρει:

«Ο μαθητής πρέπει να αφαιρέσει τις ρίζες του εγωισμού από την καρδιά του, και όταν τις αφαιρέσει η καρδιά του θα αιμορραγήσει. Μόνο όταν ο μαθητής πλύνει τα πόδια του στο αίμα της καρδιάς του, μπορεί να σταθεί μπροστά στον Διδάσκαλο. Διδάσκαλος εδώ, μπορεί να είναι η ψυχή σε ένα πρώτο στάδιο και ένας Μαχάτμα σαν συνέπεια.»

Από αυτή την άποψη ένα μυαλό που ερευνά έχοντας προσδοκίες δεν είναι ταπεινό, δεν είναι απλοϊκό, είναι ένα μυαλό που ερευνά κάτω από συνθήκες, είναι ένα μυαλό ανίκανο να πιάσει την αλήθεια, επειδή είναι ανίκανο να κάνει μία αληθινή έρευνα. Η ίδια η διαδικασία για την αναζήτηση της αλήθειας απαιτεί ένα μυαλό ικανό να ψάξει γι' αυτήν ελεύθερο από συνθήκες. Γιατί, πώς το αιώνιο μπορεί να εκφραστεί μέσω του μη αιώνιου, πώς το πραγματικό μπορεί να εκφραστεί μέσω του πλασματικού; Πώς το πλασματικό μπορεί ακόμη και να υποψιαστεί την ύπαρξη του πραγματικού; Ο David Bohm λέει πως η ιδέα ότι οι επιστημονικές θεωρίες είναι μόνο πρότυπα της πραγματικότητας, είναι ένας τρόπος να δούμε και να ερμηνεύσουμε τη φύση και όχι την πραγματικότητα. Συνεχίζει λέγοντας ότι τα πειραματικά αποτελέσματα είναι απαντήσεις σε ερωτήσεις διατυπωμένες από τους επιστήμονες, και η φύση τέτοιων απαντήσεων συνδέεται με τη φύση της ερώτησης, και κατ' αυτό τον τρόπο μια [περιορισμένη ερώτηση] θα έχει μια περιορισμένη απάντηση. Μόνο όταν το μυαλό είναι ελεύθερο από επιθυμίες για να επιτύχει κάτι και να πάρει ένα αποτέλεσμα, συνεπώς χωρίς φόβο, μπορεί να φθάσει σε ένα πλήρες επίπεδο ησυχίας και σιωπής. Μόνο τότε είναι δυνατό να έχει πρόσβαση σε αυτά που ο Πλάτωνας θεωρεί ως αιώνιες και αφηρημένες Ιδέες.

Ποια είναι η μέγιστη παραίτηση στο φως της θεοσοφίας; Χωρισμός, διαίρεση. Το να αντιληφθεί την ενότητα όχι θεωρητικά αλλά πρακτικά, είναι η μέγιστη πρόκληση του πραγματικά φιλαλήθη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι δεν είναι απαραίτητως μια πρόκληση αλλά ένα βήμα, και ότι ο φιλαλήθης θα αναρριχηθεί υψηλότερα αργά ή γρήγορα. Και αυτό απαιτεί μια απόλυτη εσωτερική αλλαγή, με άλλα λόγια, αναγέννηση. Από αυτή την άποψη, ακόμη και η διαδικασία της έρευνας εάν δεν προέρχεται από ένα μυαλό ελεύθερο από συνθήκες, πρόκειται να φιλτραριστεί από τις προσδοκίες του εγώ, και δεν θα είναι μία πραγματική έρευνα. Η αναζήτηση της αλήθειας είναι ένας στόχος που παρακίνησε πολλούς φιλοσόφους, σπουδαστές, αγίους, ποιητές κ.λ.π. Η αλήθεια ήταν πάντα ένα μονοπάτι καλυμμένο με πέτρες που πολύ λίγοι μπορούν να διαβούν, απαιτεί προσπάθεια χωρίς

καθόλου υποκρισία, και επιπλέον, καμία προσκόλληση σε οποιαδήποτε μορφή θρησκείας, λατρείας ή δόγματος. **Είναι μια διαδικασία που ξεκινά από μέσα.**

Η Ε.Ρ.Βlavatsky στην αρχή της “Φωνής της Σιγής” λέει.

“Έχοντας γίνει αδιάφορος στα αντικείμενα της αντίληψης, ο μαθητής πρέπει να αναζητήσει τον rajah των αισθήσεων, τον παραγωγό των σκέψεων, αυτόν που ξυπνά την παραίσθηση...”

Είναι η παραίσθηση μιας μεμονωμένης ύπαρξης, η παραίσθηση του εγώ. Δυστυχώς τέτοιο στάδιο δεν μπορεί να επιτευχθεί απλά με την πρακτική του διαλογισμού ή οποιαδήποτε άλλη τεχνική, γιατί σε αυτή την περίπτωση, όπως ένας από τους Mahatmas αναφέρει, ολόκληρη η Ινδία θα ήταν ήδη φωτισμένη. Το ταξίδι προς τα μέσα για πολλούς ξεκινά με μία εσωτερική κρίση και συγκρούσεις του εγώ. Για άλλους η ψυχή μπορεί να ακούσει ασθενώς υψηλούς τόνους από τον αιώνιο ήχο, και απότομα να αντιληφθεί το άθλιο πεδίο του υλικού κόσμου. Τότε είναι που το ταξίδι προς τα μέσα ξεκινά. Η ώθηση μπορεί να είναι εκατομμύρια διαφορετικοί λόγοι. Ο νεόφυτος θα αντιμετωπίσει τους εσωτερικούς δαίμονές του, και χαμένος στους λαβύρινθους της ψυχής του, θα περιπλανηθεί για να βρει το φως, σε απόλυτη μοναξιά. Σε αυτό το σημείο δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να γίνει. Η εσωτερική μάχη άρχισε και εξαρτάται αποκλειστικά από τον ίδιο. Με άλλα λόγια, αυτό θα μπορούσε να περιγραφεί επίσης σαν τη σκοτεινή νύχτα της ψυχής, όπως ο Άγιος Αυγουστίνος προσπαθεί να το περιγράψει, δηλαδή κάτι που σε πολλούς μπορεί να παραμείνει επί μια ολόκληρη ζωή. Για άλλους, μπορεί να καταλήξει σε τραγωδίες και απώλεια της ισορροπίας, και άλλους μπορεί να οδηγήσει στο φωτισμό. Αλλά θα είναι τελικά ένα βήμα που ο καθένας θα πρέπει να κάνει σε κάποιο σημείο στην εξελικτική πορεία του. Πώς να γίνει κανείς αδιάφορος στα αντικείμενα της αντίληψης; Πώς να εντοπίσει τον παραγωγό της σκέψης εάν είναι εξομοιωμένος με αυτόν; Είναι απαραίτητο να ξεπεραστεί το εγώ, είναι απαραίτητο να σπαστεί κάθε εσωτερικό εμπόδιο, κάθε συνθήκη, κάθε πίστη, τα κάστρα της άμμου που χτίζονται από το μυαλό και τα αισθήματα, πρόκειται να καταστραφούν. Μια πραγματική κατανόηση ακολουθεί μια πραγματική προσπάθεια, μη καθοδηγούμενη από τις αλυσίδες του εγώ ή τον εγωισμό, αλλά από **ένα καθαρό μυαλό και μια αγνή καρδιά.**

ΑΝΟΔΟΣ ΨΥΧΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Παν. Βλαχόπουλος

Εδώ και δυόμισι χιλιάδες χρόνια ο Ηράκλειτος είχε διατυπώσει με δύο λέξεις μια μεγάλη Αλήθεια: «Τα πάντα ρει». Τίποτα δεν παραμένει σταθερό μέσα στην πραγματικότητα (στον υλικό, ζωικό, ψυχικό και πνευματικό κόσμο). Γι' αυτό κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί το αξίωμα της αλλαγής. Οι μορφές μεταβάλλονται από στιγμή σε στιγμή. Από το άλλο μέρος έχουμε την έννοια της προόδου, που ταυτίζεται με την ψυχοπνευματική άνοδο. Όπως δέχονται οι άνθρωποι την πρόοδο είναι κάτι το αντικειμενικό. Γιατί της δίνουν ποικίλες ερμηνείες. Άλλοι της δίνουν τη σημασία του ευτυχισμού με την οικονομικοϋλική ανάπτυξη, άλλοι την ηθική κι άλλοι την ψυχοπνευματική.

Όμως μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας από την εποχή του HOMO SAPIENS κι ακόμη πιο πίσω του HOMO FABER, η αλλαγή δεν ταυτιζόταν με την πρόοδο οποιασδήποτε μορφής. Ενώ η αλλαγή είναι συνάρτηση του χρόνου, κι αφού υπάρχει χρόνος έχουμε κι αλλαγή, ωστόσο η πρόοδος είναι κάτι το απροσδιόριστο APRIORI. Επομένως αλλαγή και πρόοδος, άνοδος ψυχοπνευματική, δεν είναι κάτι, που πάντοτε συμπίπτει. Μπορεί να έχουμε αλλαγή σε πρόσωπα και πράγματα, όχι όμως και άνοδο.

Ο 19ος αιώνας δημιούργησε πολλούς μύθους και πολλές ελπίδες, που σήμερα ακόμη αρκετοί άνθρωποι στηρίζουν διάφορες ιδεολογίες τους πάνω σ' αυτές. Και θεμελιώνουν έτσι πολλά συ-

στήματα κοινωνικά, πνευματικά κι ανθρωπιστικά. Ο 19ος αιώνας ανέβασε με τεράστια ύψη τον ορθολογισμό. Κάθε ανθρώπινο υλικό και πνευματικό πρόβλημα έπρεπε να λυθεί από την Επιστήμη. Αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από κάποια ορθολογική μεθοδικότητα. Από το άλλο μέρος ταύτισε τη γνώση με την ηθική. Έτσι βλέπουμε στον 19ο αιώνα να γράφει ο Βίκτωρ Ουγκώ στο βιβλίο του «Μπροστά στη λαιμητόμο», ανάμεσα στ' άλλα και τα εξής:

«Φτιάχνοντας ένα σχολείο καταργούμε μια φυλακή».

Κι όμως από τότε φτιαχτήκαν εκατομμύρια φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης και μαρτυρίου. Υποστηρίζανε επίσης ότι ο πνευματικός άνθρωπος είναι ταυτόσημος με τον γραμματισμένο. Αυτές τις αντιλήψεις τις έχουν ακόμη και σήμερα, που οι τρεις ταυτισμοί δεν υπάρχουν, αλλά είναι πόθος χωρίς πραγμάτωση.

Όταν ο άνθρωπος απόκτησε την ικανότητα να χρησιμοποιεί το λόγο για να επικοινωνεί με τους συνανθρώπους του, αρχίζει από τότε άλλα να λέει κι άλλα να κάνει. Το αποτέλεσμα αυτής της αρρυθμίας είναι να μη ταυτίζεται πάντοτε με την πραγματικότητα. Για να συμβεί ο ταυτισμός αυτός με την ψυχοπνευματική άνοδο, με την πρόοδο, πρέπει πρώτα ν' ακολουθηθεί ο άνθρωπος μέσα στην πορεία του χρόνου ένα τρόπο ζωής χωρίς υπερβολές. Το άγχος της εποχής μας είναι μία νοσηρά κατάσταση, που υπάρχει γιατί δεν ταυτίζεται η πρόοδος με την ψυχοπνευματική άνοδο. ●έλουμε να φύγουμε από το παλιό νομίζοντας ότι έτσι απλά θα πάμε σε κάποιο ανώτερο ψυχοπνευματικό επίπεδο, όμως παραμένουμε σε θέση στάσιμη και χρησιμοποιούμε την γλώσσα για να πείσουμε τους συνανθρώπους μας ότι ο συντονισμός αυτός πραγματοποιήκε.

Η ψυχοπνευματική άνοδος δεν βρίσκεται στην οικονομική μόνο άνοδο, αλλά είναι περισσότερο στην ηθικοψυχική καλλιέργεια.

Ο ΟΥΕΣΙΜΠΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

P. Coelho

Η μοναδική πολεμική τέχνη με την οποία έχω ασχοληθεί είναι το Αϊκίντο, το οποίο δημιουργήθηκε από τον Ιάπωνα Μοριέι Ουεσίμπα (1883 – 1969) και κατά τη γνώμη μου είναι από τις πιο ενδιαφέρουσες. Θέλω να αναπτύξω ελεύθερα ορισμένες από τις απόψεις του σχετικά με τις προκλήσεις που θα αναγκαστούμε να αντιμετωπίσουμε:

Α) Όποιος έχει κάποιο στόχο στη ζωή του θα έρθει αντιμέτωπος με μια αντίθετη δύναμη. Για να αφανίσει τη δύναμη αυτή, πρέπει να την κάνει να λειτουργήσει προς όφελός του.

Β) Ένας πραγματικός πολεμιστής δεν θυσιάζει ποτέ τους φίλους του για να νικήσει τον αντίπαλο. Επομένως, πρέπει να μάθει να εντοπίζει και να λύνει τα προβλήματα πριν εμφανιστούν.

Γ) Ο καλύτερος τρόπος για να αντιμετωπίσεις τον αντίπαλο είναι να τον πείσεις ότι οι κινήσεις του είναι ανώφελες. Ο πολεμιστής δείχνει ότι ο στόχος του δεν είναι να καταστρέψει τίποτα, αλλά να οικοδομήσει την ίδια του τη ζωή. Όποιος βαδίζει προς το όνειρό του επιζητά πάνω απ' όλα αρμονία και κατανόηση, και δεν τον ενοχλεί να εξηγεί χίλιες φορές τι επιθυμεί, έως ότου τον ακούσουν και τον καταλάβουν.

Δ) Μην κοιτάτε συνέχεια τα προβλήματα που συναντάτε στο δρόμο σας. Θα καταλήξουν να σας υπνωτίσουν, εμποδίζοντας κάθε σας πράξη. Μην επικεντρώνεστε ούτε και στις αρετές σας, γιατί έχουν δημιουργηθεί για να χρησιμοποιούνται και όχι για να επιδεικνύονται.

Ε) Η δύναμη ενός ανθρώπου δεν βρίσκεται στο θάρος της επίθεσης, αλλά στην ικανότητα αντίστασης στις επιθέσεις. Έτσι,

λοιπόν, να προετοιμάζεστε με διαλογισμό, ασκήσεις και πλήρη συνείδηση των προθέσεών σας για να κρατηθείτε γερά και να συνεχίσετε το δρόμο σας, ακόμα και αν όλοι γύρω σας προσπαθούν να σας απομακρύνουν από το στόχο σας.

ΣΤ) Η ήττα προηγείται της νίκης. Το μυστικό για να κερδίσετε είναι να ξέρετε να χάνετε, αλλά να μην παραιτείστε.

Ζ) Σε ακραίες καταστάσεις, κυρίως όταν έχετε σχεδόν πλησιάσει το στόχο σας, το σύμπαν θα δοκιμάσει τις προθέσεις σας, απαιτώντας το μέγιστο της ενέργειά σας. Καθώς το όνειρό σας γίνεται σιγά – σιγά πραγματικότητα, να είστε προετοιμασμένοι για μεγάλες δοκιμασίες.

Η) Να μην αντιμετωπίζετε τη ζωή με μεμψιμοιρία και να είστε έτοιμοι να δεχθείτε όλα όσα σας έχουν προσφέρει οι θεοί. Κάθε ημέρα έχει μέσα της χαρά και οργή, πόνο και ευχαρίστηση, σκοτάδι και φως, ανάπτυξη και παρακμή. Όλα αυτά είναι μέρος του κύκλου της φύσης. Μην προσπαθείτε, λοιπόν, να αντισταθείτε στην κοσμική τάξη. Αποδεχθείτε την κι εκείνη θα αποδεχθεί εσάς.

●) Εάν η καρδιά σας είναι αρκετά μεγάλη, θα μπορέσει να χωρέσει όλους όσοι αντιτίθενται στο πεπρωμένο σας. Και αφού τους αποδεχθείτε με αγάπη, θα μπορέσετε να εξουδετερώσετε την αρνητική δύναμη των αντιπάλων σας.

Ι) Μόλις αντιληφθείτε ότι πλησιάζει ένας αντίπαλος, προχωρήστε και πείτε του όμορφα λόγια. Αν επιμένει στην επίθεσή του, μην αποδεχθείτε τη μάχη, εκτός και αν πρόκειται να σας αποφέρει κάτι. Στην περίπτωση αυτή, επωφεληθείτε από τη δύναμη του αντιπάλου και μην σπαταλάτε τη δική σας ενέργεια.

Κ) Να γνωρίζετε τότε πρέπει να χρησιμοποιείτε την καθεμιά από τις τέσσερις αρετές τις οποίες μας διδάσκει η φύση: να είστε σκληρός σαν διαμάντι, ευέλικτος σαν φτερό, γενναιοδωρος σαν το νερό ή κενός σαν τον αέρα, ανάλογα με την περίπτωση. Αν η πηγή του προβλήματός σας είναι η φωτιά, μη βιαστείτε να αντεπιτεθείτε με περισσότερη φωτιά, γιατί έτσι θα δυναμώσει απλώς η πυρκαγιά. Σε μια τέτοια περίπτωση, μόνο το νερό μπορεί να καταπολεμήσει το κακό. Δεν θα σας δείξει το πρόβλημά σας πώς να το αντιμετωπίσετε. Μόνο εσείς ο ίδιος έχετε τη δύναμη να το κάνετε αυτό.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ
ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25, 106 71 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.210 3620702 ΤΗΛ & FAX: 210 3610961
Είσοδος Ελευθέρα – Ώρα 8:00 μμ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

- 11 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Η. Ζάραγκα: Εισαγωγή στο Νεοπλατωνισμό
 13 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ. Σιβρής: Η 20η επέτειος από την ίδρυση της στοάς Απόλλων.
 14 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Α.Κωστοβασίλη: Η Τετραπλή Ευγενική Αλήθεια
 18 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Ρ. Βλάμη: Το «ένστικτον» της Πίστewος και οι αριθμοί 12, 13.
 20 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ. Ιωαννίδου: Οι Άγγελοι στα Ιερά κείμενα
 21 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Η. Ζάραγκα: Από την Αρχαία Ελληνική Παράδοση (μέρος 1ον)
 25 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Θ. Καφετζόπουλος: Οι 7 Ρίζες-φυλές (μέρος 2ον)
 27 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Κ. Αντωνίου: Τα Άγια Θεοφάνεια
 28 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Κ. Αντωνίου: Τα Θάύματα

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

- 1 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Θ. Καφετζόπουλος: Οι 7 Ρίζες-φυλές (μέρος 3ον)
 3 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ: Έρ. Λέτσερις: Οι Διδάσκαλοι της Θεοσοφίας (MORYA, KUTHUMI, κλπ)
 4 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Κατσιφής: Η Αθανασία της Ψυχής
 8 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Θεοσοφικές μελέτες
 10 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ. Σιβρής: Οι Αστείρευτες Πηγές της Σοφίας
 11 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Έρ. Λέτσερις: Κρισναμούρτι
 15 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Η. Ζάραγκα: Οι Νεοπλατωνικοί
 17 Πέμπτη: ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΔΥΑΡ

- 18 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ . Μ. Ζωγράφου: Ο φιλόσοφος Πρόκλος
και η Ασκληπηγένεια
- 22 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Θεοσοφικές μελέτες
- 24 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ. Ιωαννίδου: «Άνθρωπος»,
ο Μεγάλος Άγνωστος (μέρος 1ον)
- 25 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Καφετζόπουλος: Η Απόκρυφη-Αόρατη
ανατομία του ανθρώπου κατά την Α. Μπέζαντ
και τον Τ. Ληντμπίτερ

ΜΑΡΤΙΟΣ

- 1 Τρίτη ΗΛΙΟΣ. Θ. Καφετζόπουλος: Οι 7 Ρίζες-φυλές (μέρος 4ον)
- 3 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Γ. Σιβρής: Μια εις βάθος έρευνα
της Μυστηριώδους Καμπαλά
- 4 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Η. Ζάραγκα: Από την Αρχαία Ελληνική
Παράδοση (μέρος 2ον)
- 8 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Η. Ζάραγκα, Οι Νεοπλατωνικοί της Αναγέννησης
- 10 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Ερ. Λέτσερις: Η Ατραπός της Μαθητείας
- 11 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Θ. Κατσιφής: Η Ελευθερία της Βουλήσεως
- 15 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Θεοσοφικές μελέτες
- 17 Πέμπτη ΑΠΟΛΛΩΝ. Κ. Αντωνίου: Οι Μνήσεις στη σχολή
των Πυθαγορείων
- 18 Παρασκευή ΑΛΚΥΩΝ. Κρ. Ιωαννίδου: Ο Ακρογωνιαίος Λίθος
- 22 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Θεοσοφικές μελέτες
- 29 Τρίτη ΗΛΙΟΣ: Θεοσοφικές μελέτες
- 31 Πέμπτη ΑΡΤΕΜΙΣ. Κρ. Ιωαννίδου: «Άνθρωπος»,
ο Μεγάλος Άγνωστος (μέρος 2ον)

Ο αδ. **Κώστας Γ. Μπониφάτης** πρόσφερε 300 Ευρώ στο περιοδικό Ιλιός, ως δωρεά εις μνήμην του αδ. και συνδρομητή του περιοδικού μας, **Ρωμανού Νικολαΐδη**, ο οποίος απεβίωσε την 1/10/2004, μεταβαίνοντας σε φωτεινότερους κόσμους. Εκφράζουμε τα θερμά συλλυπητήριά μας στην οικογένεια του αποβιώσαντος.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
Βουκουρεστίου 25, α' όρο-
φος Κωδ. 106 71, είναι ανοι-
κτά κάθε ημέρα από 10.30 -
1, εκτός Σαββάτου και Κυ-
ριακής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ

Παρακαλούμε όπως απο-
στέλλετε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Περιοδικό

« Ι Λ Ι Σ Ο Σ »

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,

106,71 Αθήνα.

Επίσης αποστέλλετε με τρα-
πεζική επιταγή μόνο εις:

Θεοσοφική Εταιρεία, Βου-
κουρεσίου 25, 106 71, Αθήνα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαχόπουλος

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος

Ηράκλειο: Μ. Λασηθιωτάκη

Ιωάννινα: Ελευθ. Τζομάκας

Κέρκυρα: Γεώργιος Αγιούς

Λαμία: Γ. Μουτάφης

Λάρισα: Ισ. Φελλούς

Πάτρα: Αθ. Κοντοσάκης

Ρόδος: Αντ. Βεργωτής

Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης

Χαλκίδα: Δημ. Δημαρέλος

Χανιά: Εμμ. Νοδaráκης

Κύπρος:

Αθαν. Παπαδόπουλος

Γρ. Αυξεντίου 29

Μέγαρο Δίπα 456

T.T. 6021, Λάρνακα

Τηλ. 00357-24654511 (Οικίας)

Όλα τα άρθρα γνωστών συγγραφέων που δημοσιεύονται
στο περιοδικό Ιλισός φέρουν την ευθύνη των ιδίων για το
περιεχόμενό τους και δεν σχολιάζονται ούτε λογοκρίνονται
από την συντακτική επιτροπή του Ιλισού.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ Ή ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ (χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες αξίας άνω των 60,00 €)

- Μετενσάρκωση (Παπύς)	11,00
- Η Ζωή μετά τον Θάνατο (Αννυ Μπέζαντ)	09,50
- Εισαγωγή στην Επιστήμη του Αποκρυφισμού (Τζουλιάνο Κρέμμιετς)	07,00
- Τσάκρα, Οι Πύλες της Ψυχής προς τους Αόρατους κόσμους (Κ. Λεντμπήτερ)	13,00
- Τα Αόρατα Σώματα του Ανθρώπου και οι Απεικονίσεις τους (Κ. Λεντμπήτερ)	21,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Α' (Ροζέρ ντε Πεν)	13,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Β' (Ροζέρ ντε Πεν)	14,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Γ' (Ροζέρ ντε Πεν)	16,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Δ' (Ροζέρ ντε Πεν)	15,00
- Ανώνυμη Αδελφότητα (Στέργου Χρούση)	08,00
- Μύστης κατά την τάξη Μελχισεδέκ (Στέργου Χρούση)	17,00
- Διδασκαλίες Αρνιδών (Υβ Μπερτού)	10,00
- Το Κρυμμένο Νόημα του Τεκτονισμού (Γ. Γουϊλμχερστ)	11,00
- Η Μυστική Ιστορία του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ)	14,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Μαθητού (Οσβάλντ Βιρτ)	16,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Εταίρου (Οσβάλντ Βιρτ)	15,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Διδασκάλου (Οσβάλντ Βιρτ)	20,00
- Τι οφείλει να γνωρίζει ο Διδάσκαλος Τέκτων (Παπύς)	10,00
- Αργές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου και Αποδοδεγμένου Σκοπτικού Τύπου. (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	23,00
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	43,00
- Αργές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου και Αποδοδεγμένου Σκοπτικού Τύπου. (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	14,00
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	32,00
- Τεκτονικών Μουσείων (No 16) (Πέτρου Γράβιγγερ)	16,00
- Θεμέλια Βασιλικής Τέχνης & Τεκτονικά Ομιλίες (Πέτρου Γράβιγγερ) ..	16,00
- Ελληνικό Τεκτονικό Εγχειρίδιο (Ανδρέα Χρ. Ριζόπουλου)	22,00
- Οι Τέκτονες του '21 (Χρ. Ριζόπουλος))	12,00
- Η Ερμητική Παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό. (Μίσρα(γ)ίμ –Μέμφις) (Sebastiano Caracciolo 33o 90o 97o)	11,00
- Κάιν (Λόρδου Βύρρονος), Μεταφυσικά Σχόλια του Φάμπρ ντ' Ολιβέ	45,00
- Τα Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κίτσε (Αύγουστος Λε Πλονζόν)	12,00
- Ο Μέγας Μύθος του Ναού (Ο Μύθος του Χιράμ) (M. Erler)	06,00
- Το Μέγα Απόρρητο Α' (Η Βασιλική Τέχνη) (Ελιφάς Λευί)	10,50
- Το Μέγα Απόρρητο Β' (Τα Μυστήρια των Ιεροφαντών) (Ελιφάς Λευί) ..	14,00
- Το Βιβλίο των Σοφών (Ελιφάς Λευί)	12,00
- Η Βίβλος της Ελευθερίας (Ελιφάς Λευί)	12,00
- Η Ερμητική και Καμπολιστική Ερμηνεία του Οράματος του Ιεζεκιήλ. (Ελιφάς Λευί)	10,00
- Η Ερμητική και Καμπολιστική Ερμηνεία της Αποκαλύψεως του Ιωάννου (Ελιφάς Λευί)	10,00
- Τα Παράδοξα της Υψηλής Επιστήμης (Ελιφάς Λευί)	13,00
- Η Απόκρυφος Εξέλιξη της Ανθρωπότητας (Κ. Ζιναραζαντάζα	

- Η Απόκρυφος Εξέλιξις της Ανθρωπότητας (Κ. Ζιναραζαντάζα)	21,50
- Οι Διδάσκαλοι και η Ατραπός (Κ. Λεντμπήτερ)	30,00
- Πραγματεία επί των Αποκρύφων Επιστημών (Παπύς)	22,50
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Α' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	25,50
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Β' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	18,00
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Γ' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	22,00
- Οι Λοξασίες και οι Τελετουργίες των αποκρύφων Οργανώσεων (Φάκελλος Μαγεία) (Μισέλ Μονρώ)	11,50
- Πως θα καταπολεμήσουμε την Βασκανία (Παπύς)	07,50
- Ο Παράκελσος και η ουσία της Διδασκαλίας του (Φρ. Χάρτμανν)	20,00
- Αναζητώντας τους Ροδόσταυρους (Φραντς Χάρτμανν)	12,50
- Για το Ερυθρό Ρόδο και τον Χρυσό Σταυρό (Ερμητισμός, Αλχημεία και Μυητικά Τάγματα) (Ζ. Π. Τζιουντισελί Ντε Κρεσσάκ - Μπασελερί)	13,50
- Αυτοκυριαρχία και Πεπρωμένο με τους Κύκλους της ζωής (Χ. Σ. Λιούις)	17,50
- Ο Αριθμός 7 (Γρ.Κατσαρέα)	12,00
- Η Μυστικιστική ζωή του Ιησού (Χ. Σ. Λιούις)	17,50
- Προσευχές από όλο τον κόσμο (Μάνν Τσιλάρ)	08,50
- ECCE HOMO (Λουί Κλωντ ντε Σαιν Μαρτέν)	08,50
- Ο Εσωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελίων (Ε. Π. Μπλαβάτσκι)	08,50
- Η Γένεσις της Τραγωδίας και η Επίδρασις των Ελευσινίων Μυστηρίων (Εδουάρδου Συρέ)	17,50
- Η Γένεσις της Τραγωδίας (Εδουάρδου Συρέ) (Πολυτελής Έκδοση)	65,00
- Ο Πυθαγόρας και η Μυστική Διδασκαλία του (Π.Γράβιγκερ)	44,00
- Η Τετρακτύς των Πυθαγορείων (Η. Czogalla – Γερ. Στουράιτς)	05,50
- Ο Θρύλος του Τέταρτου Μάγου (Χένρυ Βαν Ντάικ)	05,50
- Το Κοράκι (Με σκληρό εξώφυλλο) (Έντγκαρ Άλαν Πόε)	14,00
- Μέγα Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό (Τζων Πίκερινγκ)	54,00
- Αρίστα "Ροδοσταυρικός Πίνακας του Ερμητισμού και της Αλχημείας"	12,00
- 7 Γκραβούρες του Ραφαήλ Σάντι (Πολυτελής Έκδοση)	75,00

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

- Η Κεκρυμμένη Ζωή εντός του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ) κυκλοφορεί τον 01/05
- Μύστης κατά την τάξη Μελχισεδέκ. Μέρος Β' (Το Πέταγμα του Αετού)
(Στέργου Χρούση) κυκλοφορεί τον 03/05
- Morals and Dogma. (Μέρος Γ') (Α. Πικε)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Υλικό πεδίο (Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Πνευματικό πεδίο (Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Η Ζωή και η Διδασκαλία του Ιάκωβου Μπαίμε (Φραντς Χάρτμανν)
- Η Μικρή Εγκυκλοπαίδεια του Δυτικού Αποκρυφισμού (Ζολ. Καστελλό)
- Ο Εσωτερισμός της Γενέσεως (Η Εβραϊκή γλώσσα αποκατεστημένη) (Φάμπρ
ντ' Ολιβέ)

Ονοματεπώνυμο Τηλέφωνο
Οδός Αρ. Πόλη Τ.Κ.

(1259)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 51134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ.: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513 <http://www.tetraktys.gr> e-mail: tetrakty@otenet.gr

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. Μέρος Δ'

ROGER DE PINS

Το βιβλίο αυτό αποτελεί την συνέχεια του Δεύτερου Μέρους των Σύγχρονων Επιστολών των Διδασκάλων της Σοφίας. Εξακολουθεί να παρουσιάζει την άγνωστη, εσωτερική όψη του Χριστιανισμού, έτσι όπως έγινε αντιληπτή από την Ιεραρχία των Μυστών της Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας.

- Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ως Πλανητική Κοσμική Συνισταμένη
 - Το Απολυτρωτικό Έργο του Λόγου
 - Ο Λόγος δοκιμάζει την ανθεκτικότητα των Φορέων (Σωμάτων) του Ιησού
 - Το Έργο του Χριστού μέσα στις εσωτερικές ομάδες
 - Το Έργο του Χριστού πριν από τη Βάπτιση
 - Προλεγόμενα στην Βάπτιση του Ιησού Χριστού
 - Η Βάπτισις του Ιησού Χριστού
 - Ο Πειρασμός του Ιησού στην έρημο
 - Οι ασκήσεις των ομάδων του Roger de Pins
- Τιμή € 15,50

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση: Τ.Θ. 51 134, 145 10 Κηφισιά

Τηλέφωνο: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513

<http://www.tetraktvs.gr>

e-mail: tetraktv@otenet.gr